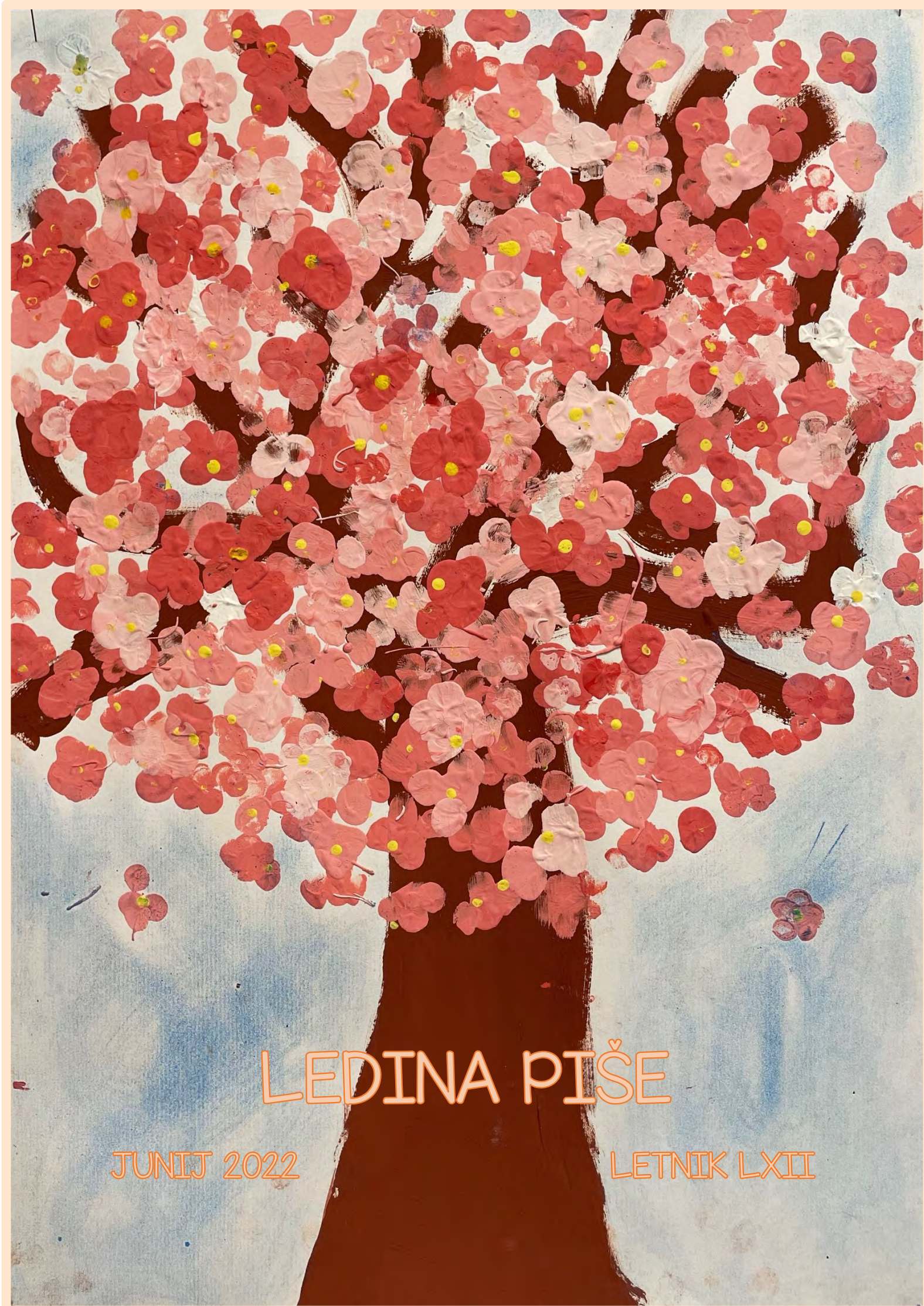




LEDINA PIŠE

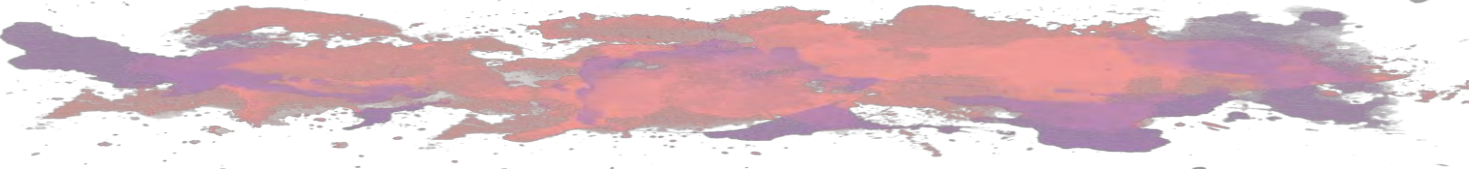
JUNIJ 2022

LETNIK LXII

LEDINA PIŠE
ŠOLSKO GLASILO OSNOVNE ŠOLE
LEDINA

letnik LXII
junij 2022

Naslovnica: Vid Rupar, 3. b
Šolski novinarji: učenke in učenci OŠ
Ledina
Mentorica: Nina Bokalič



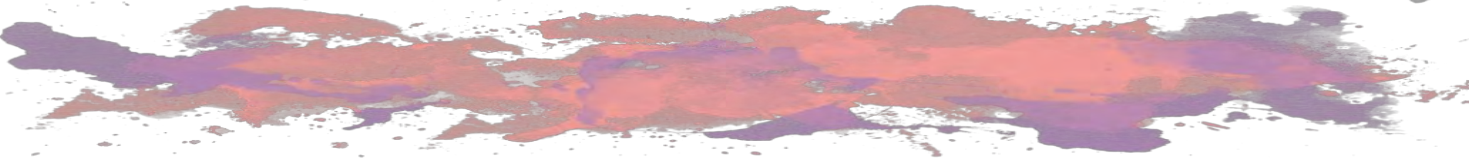
UVODNIK

Drage bralke, dragi bralci!

Pred vami je nova izdaja glasila Ledina piše. Čeprav je leto delno zaznamovala še vedno trajajoča pandemija koronavirusa covid-19, so se stvari v šolskem letu 2021/22 počasi začele vračati v ustaljene tirnice. Učenci in učitelji smo bili ponovno deležni aktivnosti zunaj šole, kot so športni in kulturni dnevi, šole v naravi, ekskurzije in podobno. Po dveh letih je bila to sprememba, ki je v vas spodbudila ustvarjalno žilico, kar se odraža v našem glasilu. Potopite se lahko v svet kratkih zgodb, pripovedk, poezije ... Preberite si intervju z našo knjižničarko Katarino Podobnik, skušajte prepoznati obraze, ki se skrivajo pod pustnimi maskami in se med branjem pridružite učencem, ki so napisali vtise z raznih doživetij, in še in še.

Veliko užitkov ob branju vam želim,

Nina Bokalič, učiteljica slovenščine in učiteljica v podaljšanem bivanju



KAJ LEDINCEM POMENI IZOBRAŽEVANJE?

Učence 1., 6. in 8. razreda smo vprašali, kaj je za njih izobraževanje in kaj jim pomeni.

Meni se zdi učenje pomembno, da ko greš v šolo, znaš odgovoriti na vprašanje. Če gremo s starši plavat, da znam plavati. V prihodnje bi se rada naučila še boljše plavati.

Dora Klarič, 1. b

Meni se zdi učenje pomembno, da ko pridem domov, naredim domačo nalogo, in da sem v šoli pridna. Želim se naučiti jahati konje in igrati na violino. Želim si tudi, da znanstveniki izumijo novo črko.

Neža Pangos, 1. b

Meni se zdi učenje pomembno, da lahko kaj znaš in pravilno pišeš črke in številke. Želim se naučiti smučati, igrati violino in klavir.

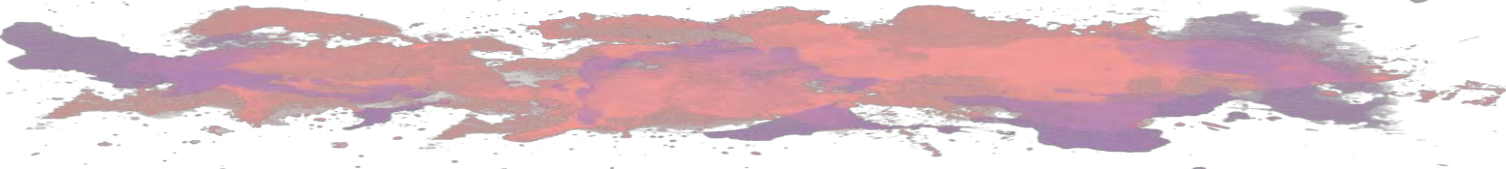
Ana Zupančič, 1. b

Ko se učiš, lahko v trgovini pravilno in vljudno naročiš, kar želiš, da znaš kaj napisati, da znaš pomagati svojim otrokom. Rada bi znala zelo lepo risati.

Ula Novak, 1. b

Učenje je pomembno zato, ker se potem naučimo nekaj novega. Rada bi se naučila govoriti angleško.

Nika Cerjak, 1. b



Učenje je pomembno, da se lažje naučiš in lažje bereš. Če se ne bi naučili, ne bi ničesar znali. Pomembno je, da se naučiš za svoj poklic. Rada bi se učila karate.

Amina Deljanin, I. b

Učenje je pomembno, da se naučiš voziti avto. Da se naučimo pravilno govoriti slovensko in znati matematiko, da izvemo nov račun. V prihodnosti bi rad vozil rally.

Tobi Ferencek, I. b

Učenje je pomembno, da se naučimo računati, brati in pisati. Drugače bi te učitelj kaj vprašal, ti pa ne bi znal. Rad bi dobro igral nogomet.

Luka Lavrenčič, I. b

Učenje je pomembno, da lahko sploh kaj vemo. Če nas kdo vpraša, da znamo.

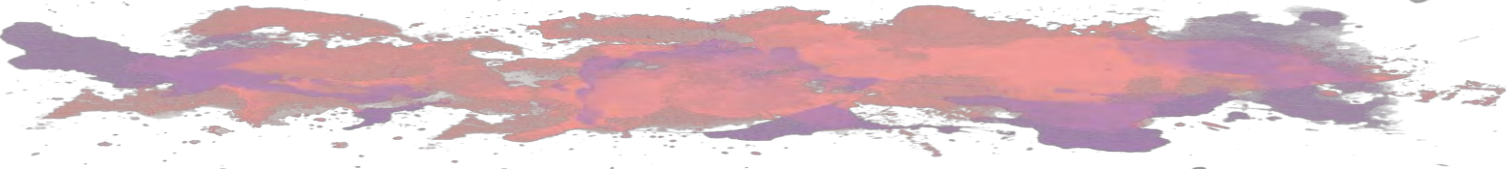
Žiga Vehovar, I. b

Ko se naučiš, kaj novega izveš. Če te kdo vpraša nekaj pomembnega, moraš vedeti. Rad bi se naučil igrati košarko in tenis.

Viktor Vidaković, I. b

Izobraževanje je delo, ki ga mora vsak opravljati oziroma je priporočljivo, saj imaš lahko boljšo prihodnost v službi in tudi drugod. Pomembno je, saj tako izvemo več o življenju in to nam pomaga v prihodnosti.

Valentina Pia Pirš, 6. a



Izobraževanje je vse okoli nas, vse, kar nam nekaj pusti. Lahko se izobražujemo v šolah, fakultetah, na obšolskih dejavnostih ... Izobraževanje je pomembno, ker se tako lažje sporazumevamo in odkrivamo svet. Lahko je zabavno, za nekatere pa tudi velika muka. Čeprav ima izobraževanje veliko dobrih lastnosti, se najdejo tudi slabe strani.

Lucija Gombač, 6. a

Izobraževanje je vse, kar vidimo, slišimo, predvsem pa na novo izvemo. Izobraževanje je pomembno, ker bi brez tega verjetno zdaj sedeli v jami v prazgodovini. Trenutno se učim nemški jezik, tenis in izboljšujem plavanje.

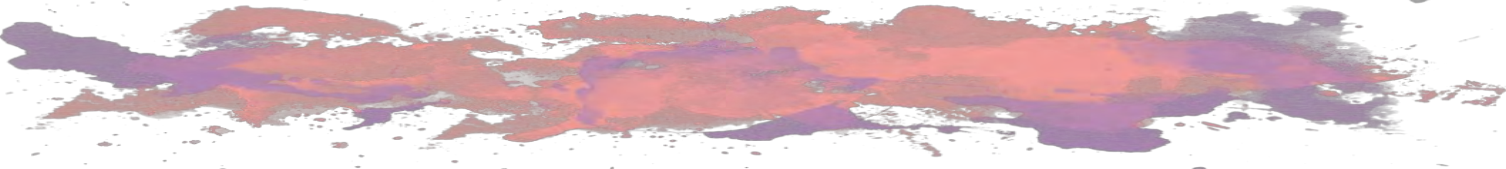
Petar Savič, 6. a

Izobraževanje je učenje in vse, kar slišimo in kar nam ostane v glavi. Če smo izobraženi, lahko dobimo stalno službo in plačo. Meni izobraževanje pomeni učenje in ugotavljanje novih stvari. Učim se rusko in angleško, v prihodnosti pa bi rada boljše govorila rusko.

Julija Pavič Cerar, 6. a

Izobraževanje je učenje, ki nas spremlja vsak dan čez celo življenje. Izobražujemo se vsak dan, ves čas. V šoli, službi, doma, na cesti, ko beremo ali gledamo televizijo. In bolj kot se izobražujemo, več vemo in več znamo. Mislim, da je zelo pomembno, saj brez njega ne bi mogli živeti.

Eva Luna Koselj, 6. a



Izobrazba je lahko vse, kar naša čutila zaznajo, ali pa nekaj za nas povsem novega, nepoznanega.

Taj Erjavec, 6. a

Izobraževanje je vse, kar se učimo. To je vse, kar je okoli nas. Jaz se najbolj izobražujem v šoli in plesni šoli. V šoli se učim o matematiki, naravoslovju, jezikih ... V prihodnosti bi rada izvedela več o modi in manekenstvu.

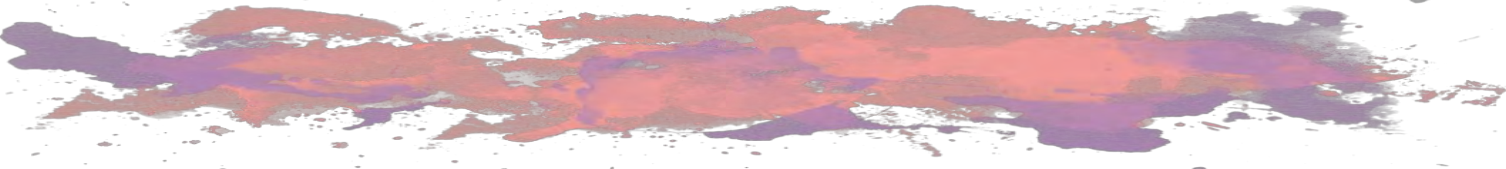
Maksim Mali, 6. a

Izobraževanje je pomembno, ker ko se nekaj naučimo, si naši možgani to zapomnijo in tako postanemo razgledani. Ko smo razgledani in nekaj vemo, se zapišemo v svet kot razgledan človek, ki ni zapravil svojega življenja. Ko nekaj znaš, ko si na nekem položaju, si lahko narediš življenje lepše. In to lahko dosežeš le z izobraževanjem. Res je, da se boš v otroštvu učil in morda ne boš deležen vsega, kar si hotel. Ampak moraš stisniti zobe, ker se splača. Želim si postati inženir na področju biologije, ker me oboje zanima.

Jurij Ivelja Novak, 6. a

Izobraževanje se mi zdi pomembno, ker se naučiš nekaj novega, česar prej še nisi vedel in kar boš potreboval za življenje. Včasih je izobraževanje lahko kar naporno, npr. v šoli, saj ves čas sediš. Drugod, recimo na izletu ali pri branju knjig pa je zabavno. Rada bi se naučila klekljati in govoriti grško.

Neža Fišer, 6. a



Izobraževanje pomeni nekaj, kar smo hoteli biti, kar smo sedaj in kar bi želeli postati. Ko sem bil majhen, sem želel biti nogometaš, hotel sem biti najboljši v nogometu. Zdaj sem učenec 6. a in dobro igram nogomet, a ne tako dobro kot nekateri moji sošolci in prijatelji. Ko bom star 18, želim biti znan youtuber.

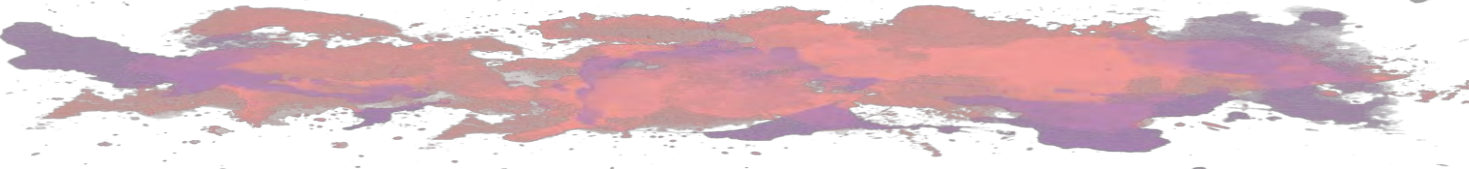
Midhad Tapić, 6. a

Izobraževanje je res zelo pomembno, saj z njim širimo svoj besedni zaklad, spoznavamo nove jezike, ki jih lahko uporabimo ob obisku kakšne države s tako govorečimi prebivalci. Izobraževanje pa ne poteka le v šolah, temveč skoraj povsod. Ob obisku nekega kraja izveš, kakšna čudesa še skriva svet. Veliko ljudi meni, da je izobraževanje stvar, ki jo pač morajo opravljati, čeprav jim ni všeč, v bistvu pa se izobražujejo tudi takrat, ko tega ne vedo.

Pavlina Autor Oberstar, 6. a

Dobra stvar izobraževanja je, da lahko svoje znanje uporabiš v življenju in ko se pogovarjaš z drugimi, razumeš in še sam poveš kaj zanimivega. Slaba stvar pa je ta, da si (še posebno v šoli) v stresu zaradi testov, ocen, domačih nalog ... Za šolo porabiš veliko časa in morda nimaš veliko časa za druženje. In če bereš knjige, se zagotovo kaj naučiš, in ko se v šoli učiš o tem, ti postane dolgčas, ker že vse znaš. V sedmem razredu bi se rada učila francoščino, ker se mi zdi prijeten jezik. Zanima me filmska igra, zato se bom morda prijavila na gledališki klub kot izbirni predmet. Potem pa bi se rada vpisala na srednjo šolo za igro in ples.

Jutra Dixie Malešič Teckkam, 6. a



Izobraževanje nam razširja obzorja in nam omogoča, da to znanje vsakodnevno uporabljamo. Čeprav vse znanje ni popolnoma uporabno, nam omogoča, da se odločimo, kaj nas zanima in kaj bi počeli v življenju. Znanje pridobivamo povsod - ko preberemo časopis, se pogovarjamo s prijatelji, gledamo televizijo. Vedno obstaja nekaj, česar še ne vemo. V življenju bi rada pridobila znanje poleg šolskega.

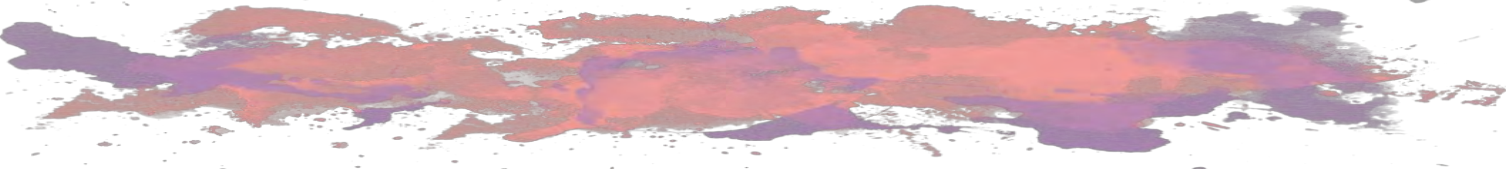
Adela Gruden, 8. b

Izobraževanje pomeni prenos znanja na ljudi in učenje ljudi znanja, ki ga bodo v življenju potrebovali. Po mojem mnenju je izobraževanje lahko zelo splošno ali usmerjeno. Že od rojstva se učimo in spoznavamo načine, kako preživeti. Dobra splošna izobrazba je pogoj za uspešno in zadovoljno življenje. Prav tako se z izobrazbo dviga naš življenjski standard in posledično zadovoljstvo naše družbe. Sama se v življenju želim naučiti še toliko stvari, da si jih sploh ne morem predstavljati.

Eva Kovačič, 8. b

Menim, da je izobraževanje izjemnega pomena za družbo, saj se tako razvija in oblikuje. Izobražujemo se celo življenje, učimo se iz napak, v šoli in doma. V mojem interesu je, da se naučim stvari, ki so pomembne za življenje, npr. kakšnega jezika. Bolj kot smo izobraženi, lažje oziroma lepše bomo živeli - privoščili si bomo lahko boljše stvari ter bili bolj samozavestni.

Matic Kračun, 8. b



Rada bi se naučila, kako preživeti v življenju, ker nam v šoli ne povedo veliko o tem.

Katja Makarenko, 8. b

Izobraževanje je proces, ki se odvija v šolah in podobnih ustanovah, ki so postavljene z namenom, da nas nekaj naučijo. Učenje razumem kot nekaj, kar se odvija neprestano.

Hana Kreže, 8. b

Izobrazbe ti nihče ne more vzeti, potrebuješ pa jo na vsakem koraku.

Anja Rakovec, 8. b

Meni se zdi izobraževanje zelo pomembno, saj ne razširimo le svojega znanja, ampak tako pomagamo tudi pri razvijanju naše države in prihodnosti. Dandanes izobrazba in dobre službe pomenijo veliko. Ogromno odraslih me je vprašalo, kaj želim postati, ko odrastem, in da je biti zdravnik super, saj je lep in iskan poklic. Meni se zdi to mnenje malo neodgovorno. Biti zdravnik zaradi denarja ni dober razlog, saj se igraš s človeškimi življenji.

Alina Anđić, 8. b

Šola ni vse izobraževanje, je le del izobraževanja.

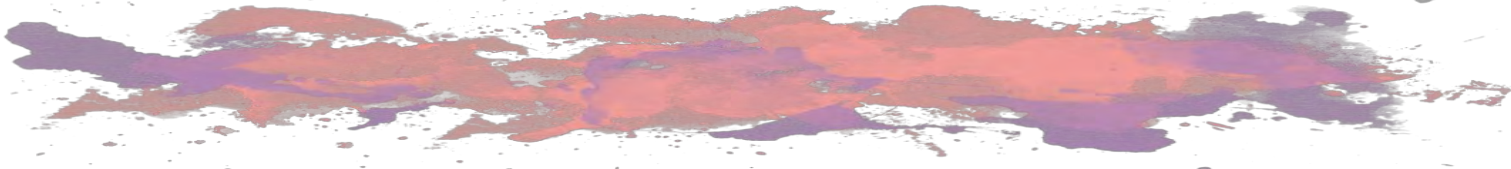
Aron Stojan Pičman, 8. b

Menim, da je izobrazba zelo pomembna, saj z njo spreminjaš pogled na stvari, oblikuješ svoje mnenje in več veljaš.

Zoja Žolnir Mandelc, 8. b



Sara Guštin Žekar, 3. b



STOPINJE V ZRAKU

Naočnik in Očalnik sta se začela odpravljati proti hotelu, a ju je nekaj vleklo nazaj. Ko sta se še enkrat ozrla nazaj, planinske kočje nista mogla več videti, zato sta nadaljevala pot proti hotelu. A ko sta prišla, sta vedela, da je nekaj narobe. Na recepciji sta videla ljudi, ki so s kovčki odhajali iz hotela, in delavce, ki so zapirali in pospravljali hotel. Vprašala sta, kaj je narobe, in delavec na recepciji jima je povedal, da je eden od pohajkovalcev izginil, in ko so ga iskali, so našli čudne stvari: delčke nekakšnega vozila z energijo, ki je do zdaj v življenju niso videli. »Najhuje pa je, da so pogrešanega gospoda našli v kosih, v kosih!« je bil čisto razburjen in prestrašen delavec. Naočnik in Očalnik sta ga pomirila in odšla k policistom, ki so bili povsod okoli kraja zločina, po več informacij. Policist ju ni hotel spustiti mimo, čeprav sta mu pokazala izkaznici, saj hočejo znanstveniki v miru preučiti delce tega neznanega vozila. »Kaj pa, če bo še ena žrtev?« je vprašal Očalnik. »Mi bomo poskrbeli, da je ne bo,« je odgovoril policist. Naočnik in Očalnik sta vedela, da morata stvar vzeti v svoje roke. Odpravila sta se proti zapuščeni planinski koči v upanju, da bosta tam našla kaj, kar jima bo pomagalo. Ko sta prišla, ni bilo zraven jezera ničesar. Preiskala sta vse kotičke okoli jezera, planinsko kočjo, celo v jezero sta na hitro pokukala, a je bilo premrzlo in pretemno, zato sta kmalu odnehala. Mokra in premražena sta hotela oditi nazaj s praznimi rokami, a nato je Naočnik nekaj slišal. »Prihaja iz planinske kočje,« je rekel in hitro sta stekla proti njej. Naočnik je sledil zvoku, a ni našel ničesar. Kmalu zatem pa je pod Očalnikovimi nogami zaškripalo. Pogledala sta pod preprogo in odkrila skrivno sobo. Potiho sta odšla po stopnicah, saj je spodaj nekdo govoril v jeziku, ki ga še nikoli nista slišala. Ko sta previdno pogledala, kdo je notri, sta videla veliko bitij raznih oblik in barv. Nekatera so bila majhna in so izgledala kot leteče meduze, nekatera so bila malo bolj podobna ljudem, nekatera bitja so imela tudi po šest nog ali tri očesa. Nato pa se je Naočnik spotaknil čez rob stopnišča in padel. Ko so ga bitja zagledala, so hitro pobegnile mimo Očalnika in Naočnika ven iz planinske kočje. Hotela sta jih dohiteti, a ko

sta prišla do jezera, sta videla samo veliko skledo (tako kot v sanjah), ki je letela proti nebu. Naočnik in Očalnik sta bila zadovoljna, da sta pregnala bitja, ki so verjetno ubila pohajkovalca, in se veselo odpravila domov.

Tara Dževerdanović. 6. a



Catalina Strata Stanić, 9. b

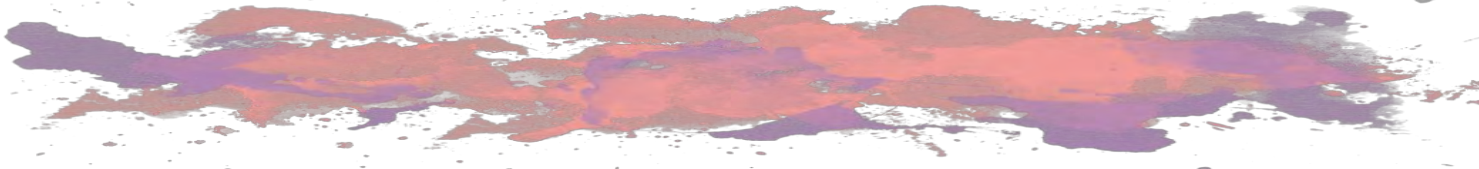
PESEM O LASTOVKAH

Jeseni lastovka na toplo odleti,
zimo daleč od nas preživi,
da spomladi spet med nami zaživi.
Gnezda pri oknih ljudi valijo,
v gnezdu mladiče goliče valijo.
Ko leteti se naučijo,
v svet odletijo.
Jaz jih v daljavi gledam
in veselo prikimavam,
saj čas je za slovo
in čas za novo družinsko drevo.

Katarina Pušenjak, 5. a



Adriana Topčagić, 8. a



DR. FIG ŠE ŽIVI!

Prešernov Povodni mož malo drugače ...

To reče, počasneje sta zaplesala,
se čez Zmajski most podala,
pod lipo zeleno se trikrat poljubila
in plesaje na trg lahkočno planila.
Bel dim so vid'li plesalci šumeč,
al mladeniča videl nobeden ni več.

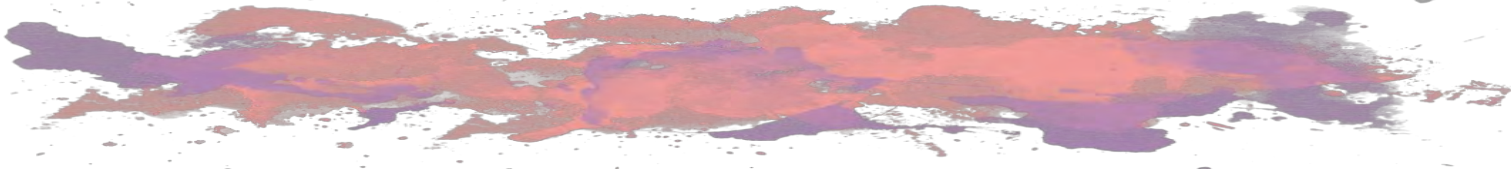
Kora Kapus, 8. a

Je Urška medlela in res omedlela.
In glasba je spet zadonela vesela,
ko so oblaki, gromenje in veter prišli,
se valovi Ljublján'ce in navihita umiri.
Po tem mož povodni vso moč izgubi,
sam pade v brezno, ko se Urška zbudi.

Julija Leskobar, 8. b

Zdaj zave se Uršika zala,
da ji ni pomoči, da ni več rešitve.
V pogubo je sama sebe poslala,
zdaj v globinah deročih bo spala.
Jo mrzla voda oblije,
reka deroča pogoltne jo vase,
oh, Uršika zala, bi mislila nase!

Eva Kovačič, 8. b



»Toj, mladenič moj dragi! Saj bi ostala,
a me bo doma mati v skrbah čakala!
Raje odidem, da ne bom v težavah pristala.«
Se Urška na hitro izmuzne njegovemu prijemu
in od tedaj naprej ne duha ne sluha o njej,
kaj šele o njem.

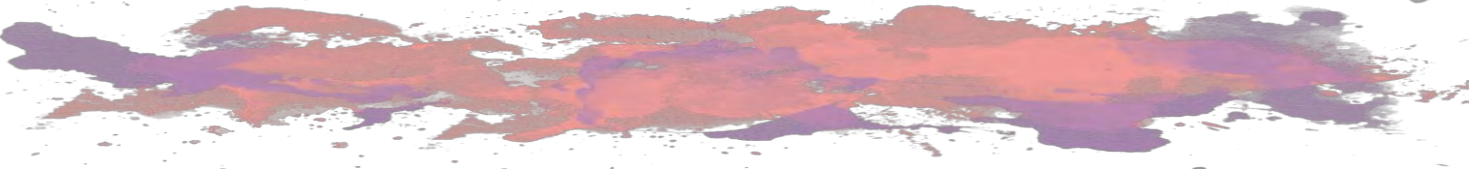
Nina Slemenšek, 8. a

»V redu, v redu,« ti Urška hiti.
To reče, hitreje sta se zasukala,
Urška tako hitro je plesala,
da ščurka ubogega je pomendrala.
»Živeti, živeti jaz si želim,
pusti me v miru, da pot naredim!«
Živa Lapajne, 8. a

Tako ta dogodek je opisal vaščan,
velik' domišljije vložil je vanj.
V resnici pa zgodba seveda ni taka,
to bila sta dva veseljaka,
ki sta se spotaknila
in se v reko zvrnila.
Timon Zorko, 8. a



Nigel Ng Sing Wah, 3. b



SONET MINEVANJA

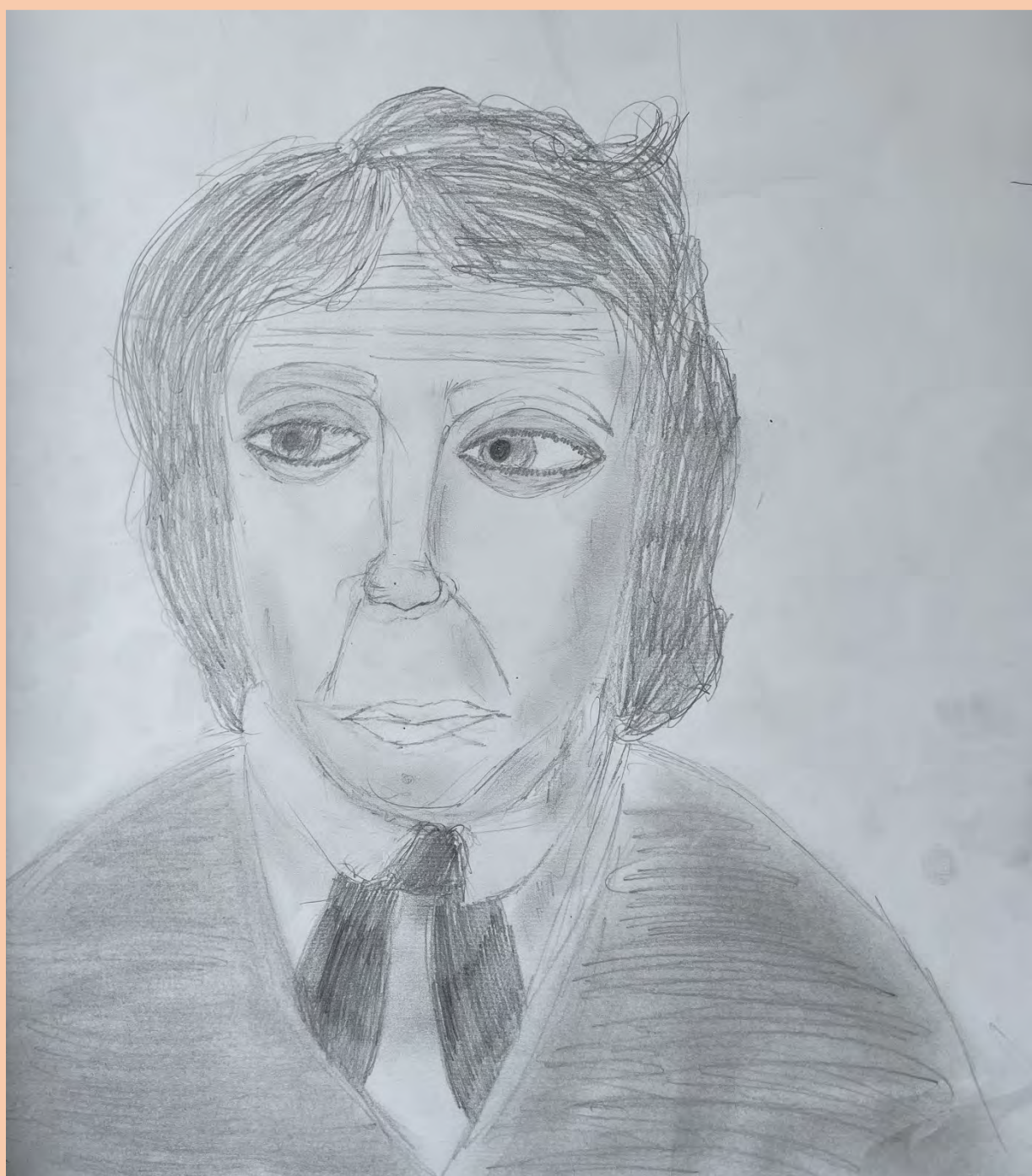
Vsak'mu miniti se rado zgodi,
edina priložnost polzi skoz' roké,
sreča poslednje slovo naj pojé,
edinost v molku usoda veli.

Le čas nam mineva, a ta ne mini,
edini je on, ki nikdar ne gré,
prazna so pota njegove nogé,
razdvaja vso skalo, vse vrste, ljudi.

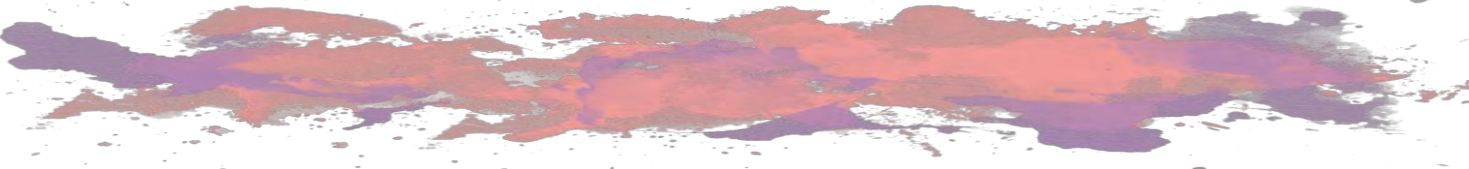
A presahne studenec deroči nikdár,
z nogo prestopi le človek na breg,
»Naprej!« že krmari zvesti čolnar.

Ikarju bil je premalo le beg,
kar vidi svetlobo, pograbi jo v dar,
edino življenje cvetice je čar!

Bernard Dobravec, 9. a



Olga Burtseva-Kuliavtseva, 3. b



KRALJ

Kralj pride zdaj na oder in pove:
podal vam bom zdaj te besede,
rešil vas bom vaše bede.
nato se teže teh besed zave.

Kraljeva oblačila se bleščijo,
besede slabe vse odganja,
množica se ne uklanja,
uporniki v množici šumijo.

Kralj lagodno življenje živi,
plemiči se vsi gostijo,
kmetje pa vsi trpijo.

Naslednje jutro sovražnik pridrvi,
cel dvor se brani,
a so na koncu pokončani.

Matic Kračun in Kelim Omeragić, 8. b

IZDAJALSTVO

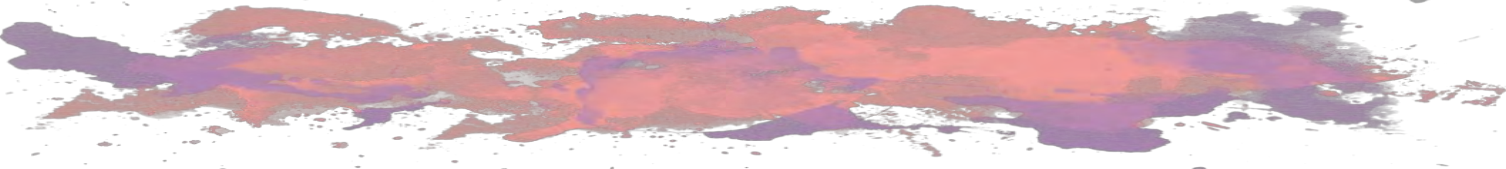
Izdala si me,
a še vedno želim te prijeti,
želim te objeti,
a to več ne gre.

Grem se več ne,
hočem te imeti,
saj nekdo drug hotel te je
vzeti.
Vsak dan slabše je.

Zdaj smilim se sebi,
ker sam sem ostal,
saj tebi srce svoje sem predal.

Vsak večer pisal sem tebi,
a odgovora ni
in meni dobro se več ne godi.

Neža Erjavec in
Alina Pečan Murat, 8. a



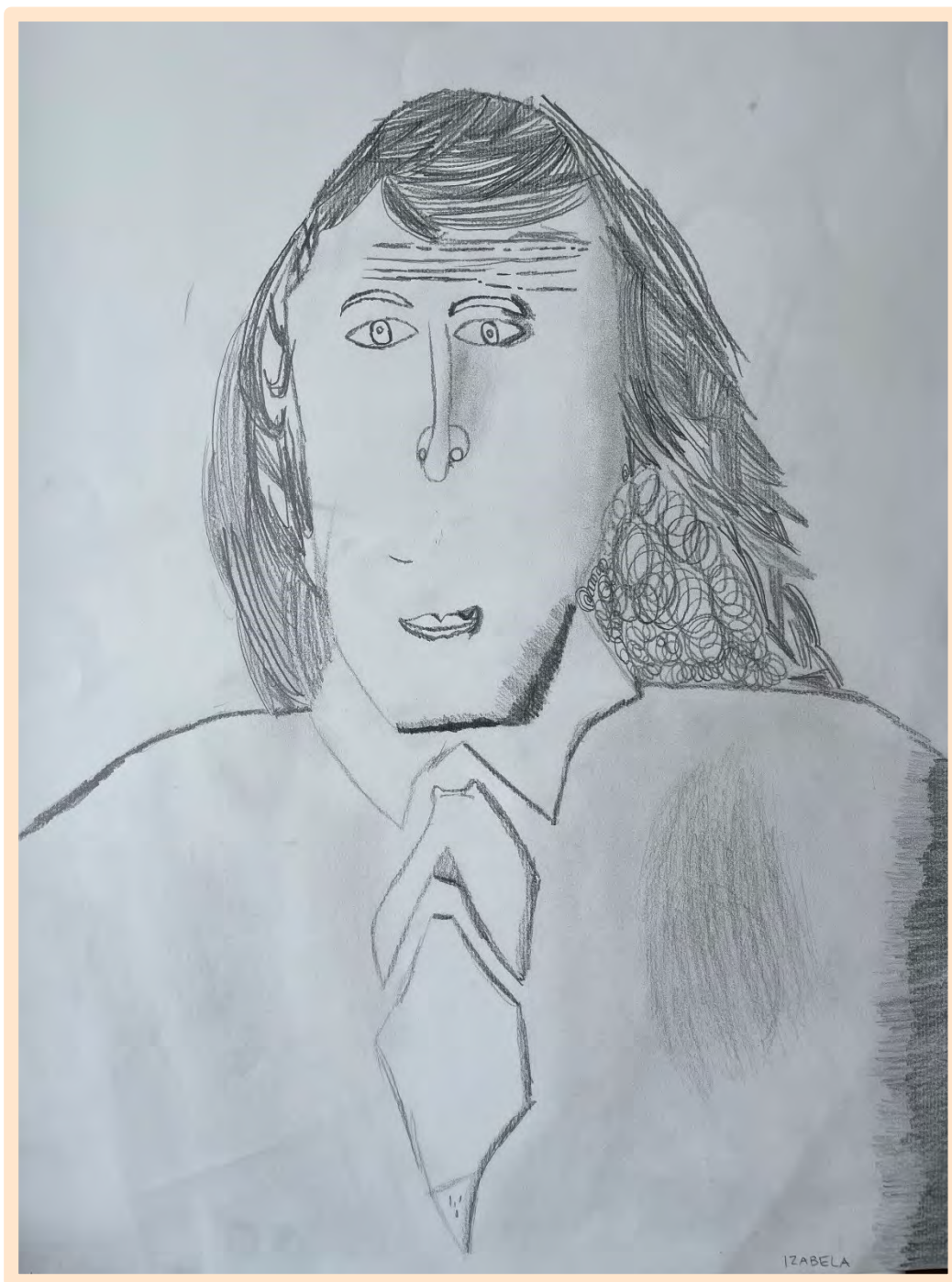
RIBA URŠA

Potem ko me je povodni mož odpeljal v Ljubljano, nisem videla niti enega normalnega človeka. Obdana sem le z ribami, rakci in morsko travo. Če zraven ne štejemo povodnega moža, seveda.

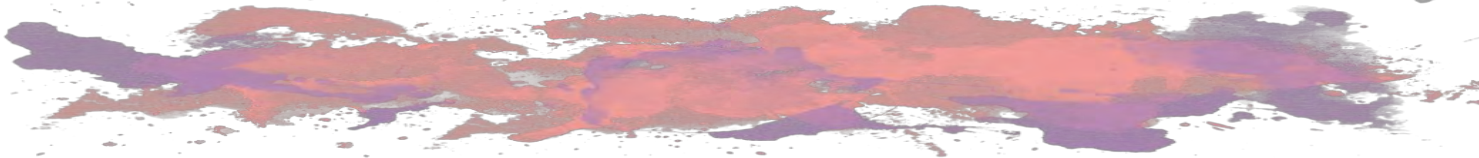
To jutro sem se zbudila čisto premočena, že spet. Življenje pod vodo mi res ne ugaja. Vstala sem iz postelje, umila sem si zobe, pojedla nekaj rib in odšla na kratko plavanje. Zdaj sem se plavanja vsak dan že navadila, vendar vseeno pogrešam kopno in svojo družino. Vsi verjetno mislijo, da sem utonila in umrla. In če mi med plesom povodni mož ne bi dal svoje čarobne ogrlice, bi moja usoda ustrezala mišljenju mojih staršev. Seveda sem vesela, da me je rešil, vendar včasih vseeno razmišljam o fantih, plesu in domači hrani. Na sprehodu sem srečala povodnega moža, ki je sprehajal svojo ribo po imenu Urša. Ne zdi se mi preveč romantično, da si delim ime z ribo. Pozdravila sva se, se pogovorila o kosilu in že je odtaval naprej. Zdaj ko sva pod vodo, ni več tako sanjski in ne izgleda več tako lepo. Prišla sem do zidu, ki označuje začetek kopnega. Toj, kako močno si želim zadihati svež zrak! Sprehodim se dalje ob zidu in nenadoma zagledam nenavadne stopnice. Bi lahko pomenile mojo vrnitev na kopno? Bi lahko spet zaživela normalno? Take prihodnosti si res želim, vendar me je tudi nekoliko strah. Vem, česa je povodni mož zmožen, in da se mu zoperstavim?! Ne vem, če sem dovolj pogumna. Pogledam za sabo. Nikogar nisem videla. Splavala sem do stopnic, z eno nogo že stopila na prvo, nato na drugo, ko kar naenkrat začutim ostro bolečino v gležnjih. Pogledam dol in vidim Uršo, hišno ribo. Potihem zakričim, vendar se pod vodo krikov na srečo ne sliši. Ribo nekaj časa poskušam spraviti s sebe, vendar so moji poskusi neuspešni. Nazadnje se spomnim, da ima Urša rada morsko travo. Hitro zagrabil šop trave in ji ga dam v usta, toliko da spusti mojo nogo. Hitro se povzpnem po stopnicah in že sem zunaj. Uspelo mi je!

Z veseljem in solzami v očeh stečem do svoje hiše, potrkam na vrata in zagledam mamo. Od zdaj naprej bom dobra oseba in svojo staro obliko bom pustila za seboj.

Anja Rakovec, 8. b



Izabela Mahnič, 3. b



SANJE ALI RESNIČNOST?

Vse, kar čutim, je strah. Ne vem, kje sem. Težko diham. Zadnja stvar, ki se je spomnim, je, da sem plesala z nekim lepotcem, zdaj pa sedim na postelji v neki neznani spalnici. Glava me boli, vrti se mi. Slišim hojo. Pa ne, da kdo prihaja? Oči se mi zapirajo, mislim, da bom omedlela.

Prva stvar, ki jo opazim, ko se zbudim, je kos kruha in čaj. Dvignem se in zagledam tistega lepotca s plesa. Kaj dela tukaj? Me je on pripeljal? »Si me ti pripeljal sem? Kaj hočeš z menoj?« Začel je hoditi proti meni, pokleknil je na eno koleno: »Bi se poročila z menoj?« Priznam, da je lep, ampak mislim, da se mu malo blede. Vržem mu blazino v glavo in začnem kričati ter hoditi naokoli. Zapre mi usta. Kako mu je to uspelo?! Izgleda, kot da ima nadnaravne sposobnosti. Vseeno mi je, ignoriram ga in grem skozi vrata na hodnik. Stene so steklene, vidim ribe in marsikaj, za kar si človek ne misli, da je spodaj. Toj, slišim ga, teče za menoj. Hitro začnem teči še jaz in poskušam najti sobo, kjer me ne bo našel. Aha, jo že vidim! Odprem vrata in vstopim. Soba izgleda kot neka cerkev. So to poročni zvonovi, kar slišim? Hodim naprej po nekakšni rdeči preprogi. Kaj se dogaja? Spredaj vidim duhovnika in ... Ali je to tisti lepotec?! Nazadnje je bil nekje zadaj za menoj. Naprej me vleče nekakšna magična sila. Stojim pred njim. »Dragi spoštovani, danes smo se zbrali, da poročimo ta ljubek par,« je začel govoriti duhovnik. »Povodni mož, ali vzameš Urško za svojo ženo?« »Da, vzamem.« »Urška, ali vzameš Povodnega moža za svojega moža?« »Da, vzamem.« Kaj se dogaja?! Zakaj sem rekla da? To bo moj konec. »Zdaj lahko poljubite nevesto.« Povodni mož se približa in me poljubi. Ne morem pobegniti. Za vedno bom ostala v tej nočni mori.

»Urška, zbudi se! Zbudi se, ti pravim!« Kaj se dogaja? So bile to vse sanje? Zagledam mamo. Močno jo stisnem in čeprav me čudno gleda, jo še naprej objemam. Vesela sem, da je bila to le mora!

Alina Pečan Murat, 8. b



Maša Gerželj, 3. b

»IZ SVOJEGA OTROŠTVA SE ZELO DOBRO SPOMNIM KNJIG O MEDVEDKU PUJU, SRNJAČKU BAMBIJU IN OSTRŽKU TER ANDERSENOVIH IN GRIMMOVIH PRAVLJIC«

Intervju s šolsko knjižničarko Katarino Podobnik



Kakšno je vaše delo?

Delo šolskega knjižničarja oz. knjižničarke je zelo raznoliko. Deli se na interno strokovno delo, ki se nanaša na delo s knjižničnim gradivom, in na pedagoško delo, ki je povezano z uporabniki. Preden pride knjižnično gradivo na knjižne police, ga je potrebno seveda nabaviti, ga vpisati v računalniški program (Winknj ali Cobiss), nato pa še opremiti z nalepkami in zaviti. Poskrbeti je potrebno za uravnoteženo in kakovostno nabavo knjižničnega gradiva za vse uporabnike knjižnice: tako za učence kot za učitelje in ostale strokovne delavce šole. Redno moraš spremljati izdaje

novitet različnih založb, pri čemer so nam v pomoč njihovi zastopniki in katalogi z novitetami ter spletne strani založb. V ta sklop del sodi tudi sprotno popravilo poškodovanega gradiva in vsakoletno izločanje gradiva, ki ni več za izposajo, ter vodenje najrazličnejših evidenc.

Drugi del mojega dela predstavlja pedagoško delo, ki se nanaša na delo z uporabniki (učenci in učitelji oz. vsi zaposleni na šoli). V knjižnici se srečujemo z učenci tako v času izposoje kot pri pedagoških urah KIZ-a (knjižnična informacijska znanja), ki se izvajajo v okviru pouka. Z učenci in učitelji sodelujemo tudi pri različnih projektih, povezanih z branjem (Ljubljana bere, nacionalni projekt Rastem s knjigo itd.). Uporabnikom želim najprej privzgojiti željo po branju ter obiskovanju knjižnic/e, ne samo šolske, jih naučiti, da se v njej znajdejo, da razumejo način postavitve knjig na policah in da so pri iskanju knjižničnega gradiva čim bolj samostojni ter da znajo poiskati gradivo tudi s pomočjo računalnika. Skrbim pa tudi za učbenike v učbeniškem skladu in sem mentorica/koordinatorica bralne značke.



Zakaj ste si izbrali ta poklic?

V začetku sem si po koncu osnovne šole sicer izbrala šolo za poklic v zdravstvu, po koncu srednje šole pa sem se vseeno raje odločila za študij na Pedagoški fakulteti in Filozofski fakulteti, smer slovenščina in knjižničarstvo oziroma bibliotekarstvo, saj me je veselilo tudi delo v šoli. Zelo pa me je zanimal tudi svet knjig, zato sem bila že v osnovni šoli pogosta obiskovalka šolske knjižnice.



S katerimi izzivi ste se srečevali pri svojem delu?

Pri svojem delu sem se srečevala z najrazličnejšimi izzivi. Prvi večji izziv je bil začetek poučevanja na šoli v Stražišču pri Kranju, kjer sem morala prevzeti poleg poučevanja slovenščine tudi poučevanje srbohrvaščine, ki je bila takrat še obvezen predmet, in prevzem razredništva, kar za mladega učitelja ni enostavna naloga. Na OŠ Ledina sem se zaposlila leta 1984, najprej kot učiteljica v podaljšanem bivanju, naslednje leto pa sem sprejela delo v šolski knjižnici, kjer delam še sedaj. Pri tem mi je bil najprej izziv ureditev takratne knjižnice, v kasnejših letih pa tudi uvedba dela z računalnikom, prvi računalniški vnos/vpis vsega knjižničnega gradiva v šolskem letu 1991/92 ter selitev knjižnice v letu 1992/93. Iz pritličja smo se morali preseliti v I. nadstropje, kjer smo pridobili tudi študijsko knjižnico za učitelje. Tu deluje šolska knjižnica še danes.

»Zgodovina« v povezavi s selitvijo knjižnice se nam je zopet ponovila veliko let kasneje, leta 2018, ko smo jo morali zaradi poplave na šoli ponovno preseliti za nekaj mesecev v drug prostor, tokrat v srednjo telovadnico. Hkrati s selitvijo in prenovo knjižnice pa je potekal tudi ponoven vnos vsega knjižničnega gradiva v drug računalniški program, to je v program Cobiss. Zahteva ministrstva za šolstvo je namreč bila, da moramo v nekaj letih vse šolske knjižnice preiti na ta nov sistem obdelave in izposoje knjig.

Kaj vam je pri vašem poklicu najbolj in kaj najmanj všeč?

Najbolj mi je všeč delo z uporabniki – tako ob individualni izposoji kot pri urah KIZ-a. Veseli me, da jim lahko ponudim gradivo, ki jim je všeč, in da podelijo z menoj tudi vtise o prebranem gradivu. Ni mi pa všeč, kadar moram posamezne uporabnike opozarjati na pravočasno vračilo knjig, čeprav mislim, da pri tem nisem tako stroga.



Ali generacije v višjih razredih manj redno obiskujejo knjižnico?

Da, učenci višjih razredov v povprečju vsekakor premalo obiskujejo šolsko knjižnico. To pa ni povezano samo z novimi mediji, kot so

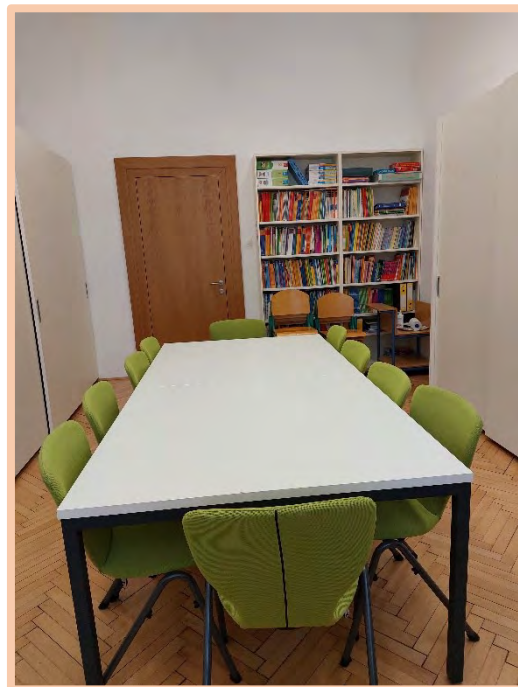
računalniki in internet ter mobilni telefoni, niti trenutni čas, povezan s koronavirusom, pač pa je ta upad obiska učencev višjih razredov, torej 3. triade, povezan predvsem z odraščanjem in iskanjem novih interesov mladih. Seveda pa so tudi posamezniki, ki v tej starosti prav tako radi in veliko prebirajo knjige.

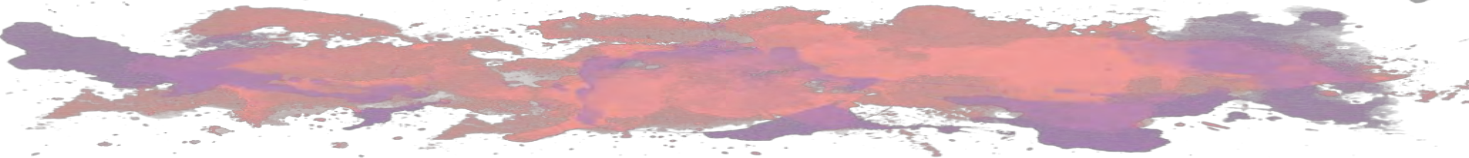
Kako pomagata učencu, ki ne mara brati? Kako pomagata tujcem?

Učencu, ki ne mara brati, pomagam predvsem s pogovorom, s katerim želim ugotoviti, kaj ga zanima, kakšen bralec je, in če ima morda težave pri branju. Tudi ure KIZ-a zagotovo pripomorejo k temu, da učenci raje prihajajo v šolsko knjižnico. Pogosto pa obiščem učence tudi v razredu, da jih povabim v knjižnico. Enako velja za tujce, s katerimi skupaj izberemo lažje gradivo. Pri spodbujanju branja pa brez sodelovanja z učitelji seveda ne gre.

Obstajajo morda plati vašega poklica, ki jih javnost slabše ali pa sploh ne pozna?

Danes ljudje v glavnem vedo, da je delo šolskega knjižničarja/ke zelo pestro. Kaj vse zajema njegovo delo, sem opisala že pri prvem vprašanju. Vsekakor pa mora imeti knjižničar rad delo z ljudmi, imeti smisel za urejenost in široko znanje ter biti računalniško in informacijsko pismen v najširšem pomenu besede. Je pa res, da se delo knjižničarjev v posameznih tipih knjižnic zelo razlikuje. Medtem ko vse delo v šolskih knjižnicah opravlja v glavnem en sam delavec/knjižničar, je delo knjižničarjev, npr. v splošnih knjižnicah, razdeljeno.





Ali imate v naši knjižnici najljubšo knjigo? Katero?

Težko bi rekla, katera je najljubša knjiga v naši knjižnici. Zagotovo so največkrat gledane knjige Guinnessove knjige rekordov, največkrat izposojene knjige v zadnjem času pa so knjige različnih zbirk, kot so Grozni Gašper, Anica, Mala čarovnica Lili, Lov na pošasti, Pasji mož, Dnevnik nabritega mulca, Novohlačniki, Pet prijateljev ter zbirke Na robu, Zorenja... itd., pa tudi najrazličnejši stripi, kot so Tintin, Asterix in drugi. Knjige o Harryju Potterju danes v naši knjižnici niso več tako »popularne«, kot so bile pred leti.

Iz svojega otroštva pa se zelo dobro spomnim knjig o medvedku Puju, srnjačku Bambiju in o Ostržku ter Andersenovih in Grimmovih pravljic.

Kako dobite knjige za v knjižnico? Nam lahko to bolj podrobno pojasnite?

Knjige pridobivamo največ z nakupom pa tudi z darovi. Največkrat jih nabavljamo preko potnikov/akviziterjev, ki zastopajo posamezne založbe. Knjige izbiram v glavnem sama glede na to, kaj potrebujemo, in tudi po priporočilu ali željah učencev in učiteljev. Nakup knjig financira šola.

Kaj se vam zdi pri vašem delu najpomembnejše?

Pri mojem delu je najpomembnejše, da uporabniki radi obiskujejo knjižnico in se v njej dobro počutijo. Na to vsekakor vpliva tako knjižničarjev odnos do uporabnikov kot tudi urejenost same knjižnice in dobra založenost le-te z novitetami.

Se vam zdi, da se za knjižničarje zanima dovolj ali premalo mladih?

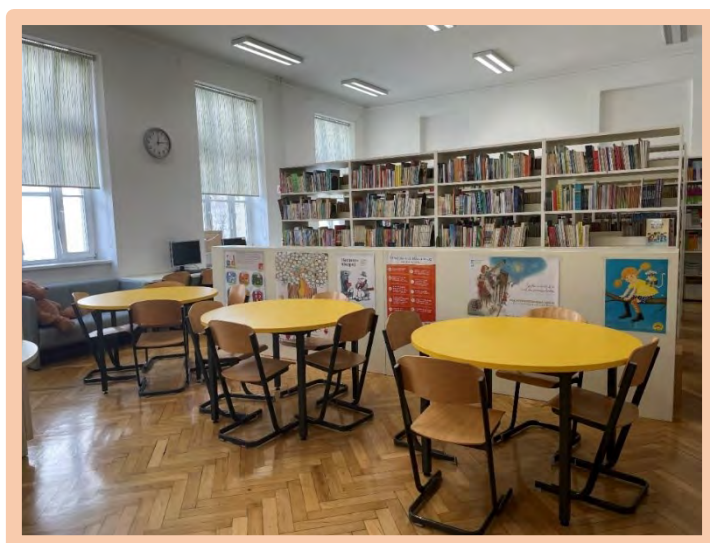
V primerjavi z ostalimi poklici se za poklic knjižničarja/ke odloča manj mladih. To je povezano tudi z manj razpisanimi mesti na študijskem programu bibliotekarstvo in informatika na Filozofski fakulteti.

Kje najraje berete? Ali imate za to kakšen poseben skrivni kotiček?

Za branje nimam kakšnega posebnega kotička. Vseeno pa največkrat berem v postelji.

Kaj se je zgodilo s knjižnico in knjigami po poplavi? Kako ste se počutili, ko ste izvedeli za poplavo? Ste si kdaj predstavljali, da se bo kaj takega zgodilo naši knjižnici? Kako je potekalo ponovno »sestavljanje« knjižnice? Je bilo dela več, kot ste si predstavljali?

Kot sem že omenila, se je 8. julija 2018 na šoli zgodila poplava. Ko me je o tem istega dne obvestila gospa ravnateljica, sem dobresedno doživela »šok«, saj sem vedela, kaj to pomeni. Še večjega pa sem doživela naslednji dan, ko sem prišla v službo, in videla, kakšno je stanje na šoli in v knjižnici zaradi poplave. Ko smo skupaj z vodstvom in delavci, ki smo bili še na šoli, ter predstavniki Mestne občine Ljubljana pregledali stanje po poplavi, smo v naslednjih dneh naredili načrt selitve knjižnice in sanacije ter odprave škode. Knjižnico smo morali skupaj s knjigami preseliti v spodnje prostore srednje telovadnice, kjer smo delovali vse do decembra 2018. Uničena in poškodovana je bila večina pohištva in okrog 2500 knjig, nepoškodovanih pa je ostalo okrog 14.000 knjig. Pri selitvi knjižnice nam je pomagal selitveni servis in deloma tudi sodelavci, v decembru 2018 pa tudi učenci 2. in 3. triade. Vsi, ki smo takrat ostali in delali na šoli, smo delo opravljali v zelo težkih pogojih, predvsem zaradi prahu in visoke vročine, saj smo morali vse prostore, ki so bili poplavljeni (knjižnica in 10 učilnic s hodniki), izsuševati tudi s stroji.



Da bomo morali šolsko knjižnico še kdaj seliti, si niti v sanjah nisem mogla predstavljati, a pravijo, da je v vsaki slabi stvari nekaj dobrega - tokrat je bilo dobro to, da smo zaradi poplave dobili prenovljeno in na novo opremljeno knjižnico tako za učence kot za učitelje.

Boste pogrešali službo na šoli? Kaj načrtujete v bližnji prihodnosti?

Službo na šoli bom vsaj na začetku upokojitve zagotovo pogrešala, predvsem delo z učenci in učitelji oz. sodelavci. Vem, da slovo od 40-letnega dela v šolstvu ne bo lahko. Mislim, da tudi za mnoge druge ljudi, ki se upokojijo, ta prehod ni enostaven. Pa vendar si po drugi strani tudi že želim »nekoliko daljšega počitka«, sploh po tako razburljivih dogodkih v zadnjih letih, kot so bili poplava, selitev in obnova knjižnice, ponovni računalniški vnos vsega knjižničnega gradiva in čas, povezan s koronavirusom.



Kaj načrtujete v bližnji prihodnosti zase in v povezavi s knjižnico?

V prihodnosti se zopet želim bolj posvetiti svojim hobijem, kot so slikanje in glasba ter branje in morda še kaj. Najprej pa si seveda želim, da bi bili vsi ukrepi v zvezi s koronavirusom čim prej odpravljeni in da bi učenci

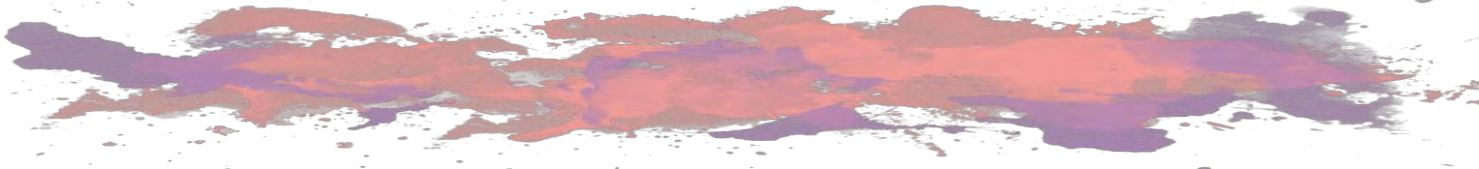
ter vsi zaposleni OŠ Ledina ponovno lahko hodili v šolsko knjižnico brez omejitev in ukrepov, ki jih trenutno še vedno narekuje situacija v povezavi z okužbami novega koronavirusa.

Za zaključno misel, ki se nanaša na branje, pa sem si izbrala delček čudovitega sporočila letošnje poslanice ob 2. aprilu, mednarodnem dnevu knjig za otroke, ki jo je pripravil kanadski pisatelj Richard Van Camp, in pravi:

»Zgodbe so krila, ki te vsak dan ponesejo kvišku. Branje je svoboda. Branje je dih ... Zgodbe so krila, ki te vsak dan ponesejo kvišku, zato poišči knjige, ki nagovarjajo tvojega duha, srce, um. Zgodbe so lek. Zdravijo. Tolažijo. Navdihujejo. Učijo...«



Intervju s šolsko knjižničarko Katarino Podobnik sta pripravili in vodili učenki Ema Valant in Maruša Podrzavnik, učenki 9. razreda.

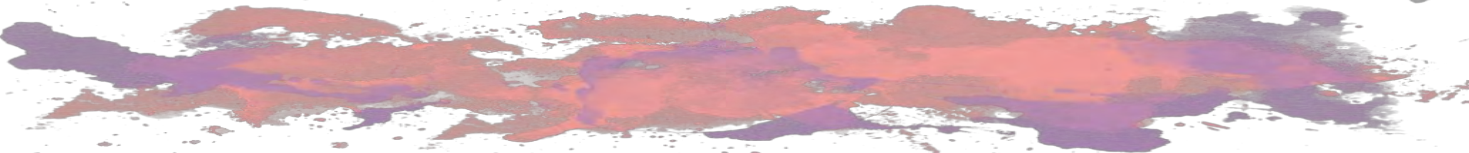


MLADI DETEKTIVI NA SLEDI

Bilo je 5 prijateljev. Njihova imena so Miha, Lina, Lana, Hana ter fant Jan. Vsak je imel svojo spretnost: Miha je bil dober načrtovalec, Lina je bila pametna, Lana je bila zelo zvita, Jan pa je bil zmeraj zamišljen. Imeli so svojo sobo v neki kleti in tam so se redno dobivali.

Bila je sreda in prijatelji so se vračali iz šole. V mestu Mašomanija je vladal čuden kaos, vsi so nekam hiteli. Opazili pa so tudi, da jim stvari iz noči v noč izginjajo. Tudi v njihovi kleti, kjer so dan prej vsi prespali, veliko stvari manjka. Na primer, ko so pogledali v hladilnik, je bil skoraj prazen, manjkali so jim tudi foto albumi in še kaj. To je bilo vsem zelo čudno, obenem pa so bili veseli, saj so vedeli, da je to nov primer, ki ga morajo rešiti. Vsi skupaj so v en glas z roko ob roki zavpili: »mladi detektivi«. Hitro so se usedli v krog in začeli razmišljati. Lina je povedala super načrt in vsi so se strinjali z njim. Ko je bila ura točno 22.59, so prijatelji zaspali in pogasili luči. Samo mala rdeča lučka je utripala. To je bila kamera, ena tistih, ki so jih prijatelji razdelili po mestu. Zjutraj, ko so se zbudili, so bili vznemirjeni, saj so mislili, da so ujeli tatu. Na žalost pa temu ni bilo tako, saj je trgovina, kjer so kupili kamere, le-te prodajala z rabljenimi baterijami. Ugotovili so, da je kamera snemala samo 15 minut. V tem času pa se ni zgodilo nič zanimivega razen tega, da je eden od prijateljev ponoči smrčal. Bili so obupani, medtem ko je v mestu še vedno vladala drama. V šoli niso čisto nič poslušali, ker so mislili, da so čisto zamočili in da sploh niso pravi detektivi.

A nekje v njihovi duši je bilo še upanje, da so detektivi, tisti pravi detektivi, ki rešijo čisto vsak primer. Jan, ki je bil najbolj zamišljen, je danes prijatelje prepričeval, da je še upanje, in uspel. Zamislili so si nov načrt, ki so ga preverili tudi pri Mini Pirepinač, ki vodi oddajo o detektivih in je tudi sama detektivka. Bila je navdušena, saj je tudi njej izginilo veliko pripomočkov. Zjutraj so se prijatelji zbudili na tleh, pokriti s kartonom, a so bili kljub temu dobre volje, saj so upali, da bo njihov načrt uspel. Po pouku sploh niso odšli na kosilo, ker se jim je mudilo v klet, ki je bila zdaj že skoraj izpraznjena. Hitro so se preoblekli v detektivske preobleke, popili malo vode in še enkrat ponovili načrt. Ko so prišli v mesto, jih sploh niso mogli prepoznati, kaj šele, da bi jih našel. Tako so



se zlili z barvami okolice, da je bilo že malo čudno. Njihovo tajno geslo je bilo: izginotje. To je v njihovem jeziku pomenilo, da so na misiji. Ura je bila kar naenkrat polnoč in nič se ni dogajalo. Bil je petek in prijatelji so bili navajeni bdeti dolgo v noč. Med opazovanjem okolice so se igrali razne igre. Ko pa je bila ura točno 2.33.47 ponoči, je po cesti pridvela gruča ljudi. Vsi prijatelji so že zadremali razen Hane in Line. Opazili sta, da so bili v gruči na cesti tudi njuni prijatelji. Dekleti sta jim sledili. Videli sta, da so Miha, Lana in Jan v spanju odkorakali v klet in tam pobrali stvari ter jih nesli na ogenj sredi mesta.

Poleg Hane in Line še ena oseba ni spala, to je bila znanstvenica Manja Morgel. Vedeli sta, da je ona pravi naslov za pomoč. Ko sta prišli do Manje, jima je povedala, da gre verjetno za vpliv lune. Dekleti sta bili presenečeni. Vedeli sta, da te luna lahko nosi in da potem hodiš v spanju in govoriš, nista pa vedeli, da lahko narediš tudi kakšno neumnost. Vse je torej kazalo na to, da je luna kriva, a sestavljanka še ni sestavljena. »Zakaj za vraga bi celo mesto metalo stran svoje najljubše stvari?« je Lina vprašala Manjo in Hano. Odločili so se, da ena od deklet zaspi, drugi dve pa jo bosta opazovali. Za spanje se je javila Hana, drugi dve pa sta jo opazovali. Ugotovili sta, da ni kriva samo luna, temveč še ena nevšečnost.

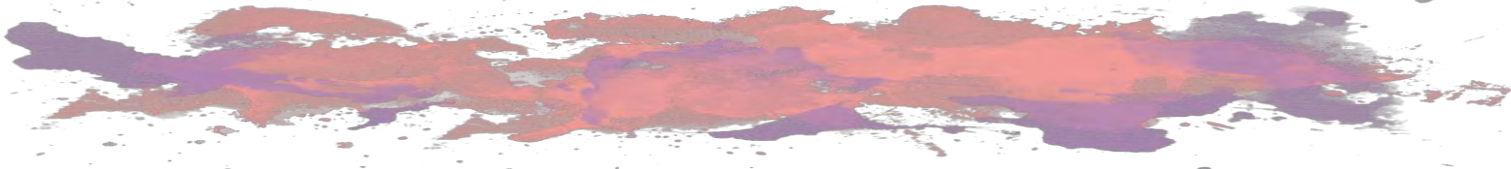
V soboto zjutraj je bila Lina tako vesela, da je imela kar rdeča lica. Ker je bila sobota, bi prijatelji sicer lahko spali dlje, a niso mogli, saj jih je preveč zanimalo, kaj je ugotovila Lina. Končno so se dobili in razložila jim je zadnji košček sestavljanke. Na prestopno leto je mesec marec, mesec hudiča, kar pomeni, da hudič vsako noč v ljudeh zbudi zlo, in zato ljudje sovražijo vse, kar so prej oboževali. Tatovi so bili kar oni sami.

Detektivi so uspešno sestavili sestavljanko in rešili primer, vsi pa so že komaj čakali april.

Lucija Gombač, 6. a



Milana Kryuchkova, 7. b



ANDREJEVA PESEM

Nekega jutra se zbudim,
a v postelji še dolgo ležim.
V prsih me nekaj tišči,
a ne vem, kaj me mori.
Mogoče to, da sem včeraj zvečer pil kakav
ali da se na bratovo šalo nisem smejal.
Ne, to zagotovo ni to,
saj cele dneve mislim samo na njo.
Nato sem ves mrk in bled vstal
in se namazal s kolonjsko, da sem dišal.
Oblekel sem se lepo,
da očaral jo bom zelo.
Pipi in Miha me razvedriti nista znala,
ker sem bil jaz trd kot skala.
Ko pa srečal sem jo,
zelo nerodno mi je bilo.
Iz sebe sem spravil zamolkel pozdrav
in zbežal, kakor bi bil čisto brezglav.
Domov sem prišel potrť
in bil cel dan v svoji sobi zaprt.
Končno mama dojela je vse
in zdaj še ona vsako jutro s kolonjsko škropi me.

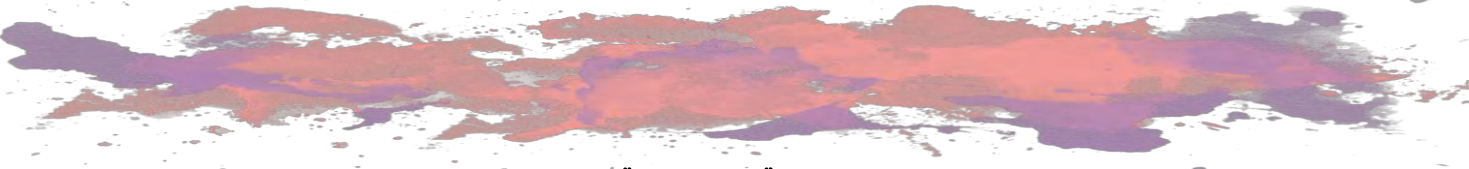
Tim Novak, 7. a



Mubejna Islami, 8. b



Zoja Žolnir Mandelc, 8. b



ČUVAJ ŠOLE

Nekje daleč stran živi Primož. Pri njem živi tudi majhna, a zelo pogumna muca. Ime ji je Žepka. Ničesar in nikogar se ne boji. Ne boji se kanarčkov, miši, drugih mačk ... In uganite, tudi psov se ne boji. To je najpogumnejša muca v Primoževi soseski. Žepka ima zelo rada izzive. Njen trenutni izziv je to, da straži hišo. Ampak Žepka bi si želela še zahtevnejšega izziva. Primož se dolgo časa ubada s tem, potem pa v časopisu zagleda oglas.

Primož je nad oglasom tako navdušen, da ga takoj pokaže Žepki.

Išče se nov čuvaj naše šole! Kdor se prijavi, naj bo drzen, pogumen in zvest. Lahko je kdorkoli! Žival ali človek! Pridite na Komenskega ulico 19!

Osnovna šola Ledina

Žepka je seveda navdušena in mu odvrne, da se bo prijavila. Primož to takoj pove svoji mami. Najprej nad idejo ni navdušena, a potem končno privoli. Mama Žepko prijavi in naslednji dan se vsi trije odpravijo v Ljubljano v šolo Ledina.

Na šoli je zelo veliko ljudi, bikov, psov, mačka pa samo ena. In to je seveda Žepka. Vsako žival (ali človeka) so odpeljali na preizkus strahu. To je potekalo takole. Najprej so kandidata (v našem primeru torej Žepko) odpeljali v hišo strahov. Ta je zavzemala nekaj prostorov v šoli. Toj, kako se je Žepka zabavala. Iz vseh kotov so skakali ljudje iz kosti (»Kako se jim že reče?« je pomislila Žepka.). Ha ha ha, se je nasmejala. Nato so jo odpeljali v temen zaprt prostor, v katerem so odmevali zvoki pištol. Žepka si je samo zatisnila ušesa in si začela prepevati svojo najljubšo pesem. V tretji sobi pa so ji podtaknili smešnega rumenega metulja, ki naj bi jo prestrašil s svojim čudnim oponašanjem smejanja stare čarovnice. Toj, Žepka bi skoraj razpočila od smeha. Potem pa so se ji misli zbistrole. Kje je že videla takega metulja? A, saj res! Na tistem oglasu in po celi šoli! Očitno je to njihov znak.

Žepka je metulja vprašala: »Živijo, ti smešni metulj. Kaj pa delaš? Zakaj se smejiš kot stara čarovnica?« »Ti pa res ne veš!« »Česa ne vem?« »Tega, da sem te s tem hotel prestrašiti! To pri vsakem delujel!« »Pri meni pa ne! He he he!« »No, zdaj pa se umiri. Uspešno in z odliko si opravila preizkus. Ti si prva.

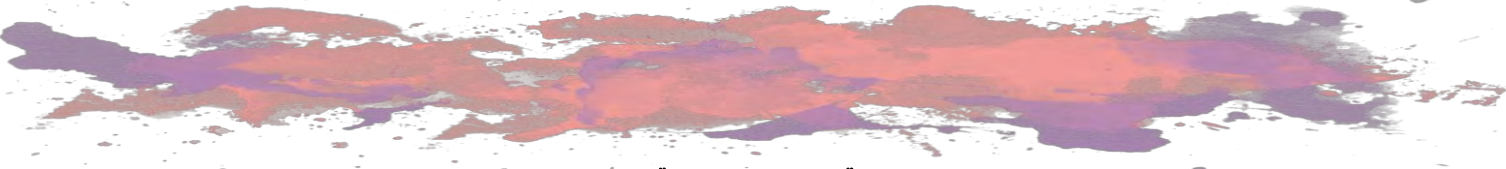
Očitno se res ničesar ne bojiš! Pridi, razkazal ti bom šolo!« In tako je metulj, ki je kasneje povedal, da mu je ime Piko, Žepki razkazal celo šolo. Povedal ji je, kje je jedilnica. Izvedela je, kje je prvi, drugi, tretji, četrti in peti razred. In seveda ji je pokazal tudi njeno mesto, torej mesto, kjer bo vsak dan ležala in čuvala osnovno šolo. Žepka je dobila čisto svojo hišico z ogrevanjem, kaminom, hrano in ležiščem. Celo svoj zvonček je dobila, da bi lahko pozvonila nanj, če bi kaj rabila. Primož in mama pa sta dobila hiško poleg šole.

Zdaj Žepka vsak dan straži šolo in ob ugodju zadovoljno prede. Zdaj pa veste, da se splača biti pogumen, kajne? Naj vam bo Žepka za zgled.

Julija Gregorič, 5. a



Pina Dornik, 9. b



SREČA V NESREČI

dramska igra

Avtorji: Nika Kovačević, Ema Radovan, Jovan Petrović, 9. b

Anže doma pakira šolsko torbo in govori sam s seboj.

ANŽE: Joj, spet ta šola, spet bom imeli težave, skrbi, stres in druge probleme.

MAMA (*se zadere*): Anžeeee!!! Boš kaj pojedel?

ANŽE: Ja, prosim! (*Vzdihne in odide v kuhinjo.*)

MAMA: Zakaj pa tako vzdihuješ, ljubček? (*Pripravi mu kosmiče.*)

ANŽE: Saj ni nič, no. (*Začne jesti.*)

MAMA: Veš, da mi lahko poveš, če te karkoli muči.

ANŽE: Nočem iti v šolo ... Skrbi me, da bo tako kot lansko leto.

MAMA (*vzdihne in se nasloni na mizo*): Pa saj ne bo tako hudo.

ANŽE: Kaj pa ti veš?! Sovražim svoj razred ... Zakaj me nisi prešolala?

MAMA: Ker je samo še eno leto do konca. Potrpi malo.

ANŽE: Ja, ja. (*Konča z zajtrkom.*)

MAMA: No, zdaj pa pojdi, da ne zamudiš avtobusa!

ANŽE: Grem, adijo ... (*Prime torbo in gre proti vratom.*)

MAMA: Adijo, ljubček, lepo se imej!

Anže odide v šolo.

Vstopi v razred in se usede zadaj zraven okna.

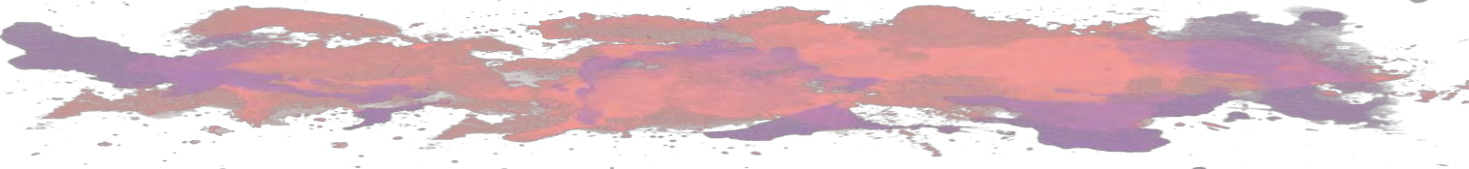
LEO: Hej, Anžel!

ANŽE: Oh, hej, Leo ...

LEO: Kako smo kaj?

ANŽE: Je bilo že bolje ... (*Se rahlo nasmeji.*)

LEO: Verjamem. Ampak sej je šele prvi dan. Sprosti se malo. (*Prijateljsko ga udari po rami in se usede zraven.*)



Zazvoni in učiteljica Neža vstopi v razred.

NEŽA: Posluh! Vsi takoj na svoja mesta, prosim.

Učenci se pomirijo in se usedejo.

NEŽA: To leto smo dobili novo učenko, Saro. Prosim, vedite se lepo in jo sprejmite v družbo.

SARA: Zdravo ... *(Se malo nasmeje.)*

NEŽA: Sara, usedi se zraven Eve.

Sara sede zraven Eve, jo pozdravi, nato še Anžeta.

LEO *(se nasmehne in obrne proti Anžetu)*: No, vsaj lepa je.

ANŽE: Daj tiho, no. *(Zavije z očmi)*

EVA *(se obrne nazaj proti njima)*: Ali sta lahko tiho?

LEO: Ja, no, daj nehaj ...

Anže ostane tiho in gleda skozi okno.

NEŽA: Kaj se dogaja tam zadaj?

EVA: Tale dva kar naprej govorita ...

NEŽA: Fanta, bodita tiho, preden vaju presedem. Zdaj pa nadaljujmo.

Kasneje začne zvoniti zvonec in naznani konec ure. Sedaj imajo učenci rekreativni odmor. Anže vidi Nejca, Luko in Lana, kako odidejo iz razreda na igrišče.

LEO: Ali greš z mano ven na igrišče?

ANŽE: Ne, hvala, bom raje tukaj.

LEO: Okej, kakor želiš ... *(Malce vzdihne in odide iz razreda.)*

Nekaj minut kasneje pride noter Sara.

SARA: Oh, hej, kaj pa ti tukaj? Ne greš ven?

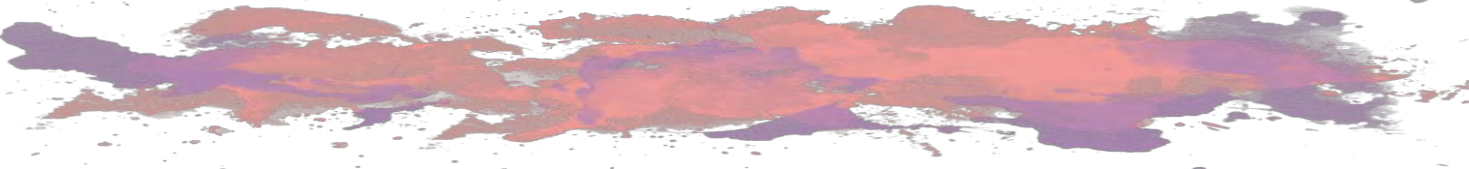
ANŽE: Ne, bolje se počutim tukaj.

SARA: Ah daj ... Pridi z mano ven.

ANŽE: Ne, res ne bi šel ...

SARA: Dobro onda.

Sara odide in Anže zavzdihne. Medtem ko Sara hodi proti vratom, jo ustavijo trije fantje.



NEJC: Kam pa ti, čefurka?

SARA: Ven grem ... Zato me pusti skozi ...

LUKA: Ja, pa kaj šel

Lan ji vzame torbo in fantje si jo začnejo podqjati naokrog.

LAN: Zakaj sta bila tukaj sama? A ti je tale všeč? (*Pokaže na Anžeta.*)

ANŽE: Hej! Pustite jo na mirul

NEJC (*se zasmeye in Sari vrže njeno torbo tako močno, da skoraj pade na tla*): Kaj bi rad?

ANŽE: Rekel sem, da jo pustite na mirul

LUKA: Kot da si nam kos ...

Sara zbeži iz učilnice.

ANŽE: Zakaj ste sploh tukaj?!

LAN: Naslednjo ura je kemija. Daj nam nalogo pa ti ne bo nič.

ANŽE: Nel Ne dam vam jel

NEJC: Napačen odgovor.

Luka Anžeta potisne ob steno in ga še naprej izsiljuje za nalogo. Anže ga udari, da pade na tla.

NEJC: Zdaj je pa konec s tabo. (*Anžeta udari*)

Anže se pobere s tal in Nejca porine ob mizo in se spravi nanj. Tisti trenutek pridejo v razred učiteljica Neža, Eva in Sara.

NEŽA: Anžel Kaj pa počneš?!

LAN: Hoteli smo se le pogovarjati z njim, on pa je naredil tole.

ANŽE: NI RES! ONI SO ZAČELI, TAKO KOT VEDNO!

NEŽA: Ne kriči name, Anže! Dovolj sem videla.

SARA: Gospa, res so oni počeli! Še name so se spravili!

EVA: Umiri se, Sara.

NEJC: Anže je prvi udaril!

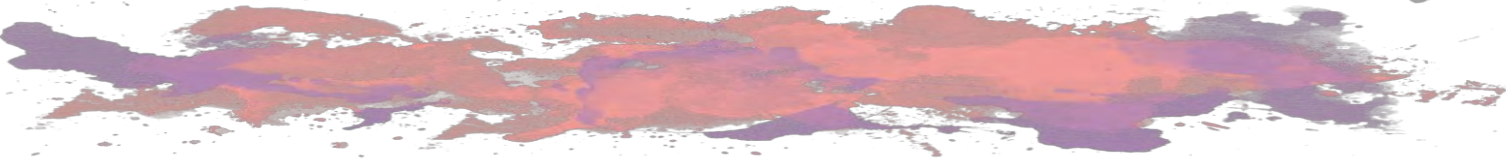
EVA: Ti pa drugi, kajne, Nejc?

NEJC: Tiho, sploh nisi bila tukaj!

NEŽA: Fantje, tukaj boste ostali še šesto uro. Ravnateljica se bo prišla pogovoriti z vami in poklicala bo vaše starše, da vas pridejo iskat.

LUKA: Super, še to ...

Ravnateljica pride po odmoru v razred ter se pogovori s fanti, vendar Anže



ve, da se to nadlegovanje ne bo končalo. Lana, Nejca in Luko starši poberejo takoj po končanem pogovoru z ravnateljico, Anže pa še ostane v šoli.

SARA (*vidi Anžeta še vedno v učilnici in pride notri*): Hej, Anže, kaj pa ti še vedno tukaj? (*Usede se nasproti njega in se nasloni na mizo*.)

ANŽE: Čakam mami. Mora me priti iskat, da grem lahko domov.

SARA: Ah, ja ... Razumem ... Hej, Anže?

ANŽE: Mhmm? (*Jo pogleda*.)

SARA: Hvala, ker si me prej rešil pred tistimi fanti.

ANŽE: Ni kaj. (*Se nasmehne*.)

SARA: Ne, res. Ne vem, kaj bi mi lahko naredili, če tebe ne bi bilo.

ANŽE: Saj si ne upajo prav veliko, verjemi.

SARA: Reče tisti, ki so ga pretepli. (*Se zahihita*.)

ANŽE (*se zasmije*): Ja, no ... Spreglejmo ta del.

Eva vstopi v razred.

EVA: Sara, tukaj si! Jaz te pa iščem! Greva, no. Pohiti!

SARA: Ja, takoj pridem!

EVA: Le glej! (*Odide*.)

SARA: No ... Kar sem te želela vprašati, je, če ... (*Je malo živčna*.)

ANŽE: Če?

SARA: Če bi šel po pouku kdaj z mano ven? Lahko greva na sladoled ali kaj podobnega. (*Pogleda stran*.)

ANŽE: Ja ... (*Se nasmehne in jo prime za brado, da go pogleda*.) Z veseljem.

SARA (*njena lica pordečijo*): Super! (*Nekaj napiše na listek*.) Tu je moja telefonska. Pokliči me danes, se bova zmenila..

ANŽE: Hvala. Bom, ko bom utegnil.

EVA (*s hodnika*): SARA! PRIDI ŽE! NIMAM ČASA CEL DAN.

SARA: Prihajam! (*Še enkrat pogleda Anžeta in vstane*.) Še enkrat hvala.

Adjjo!

ANŽE: Adjjo!

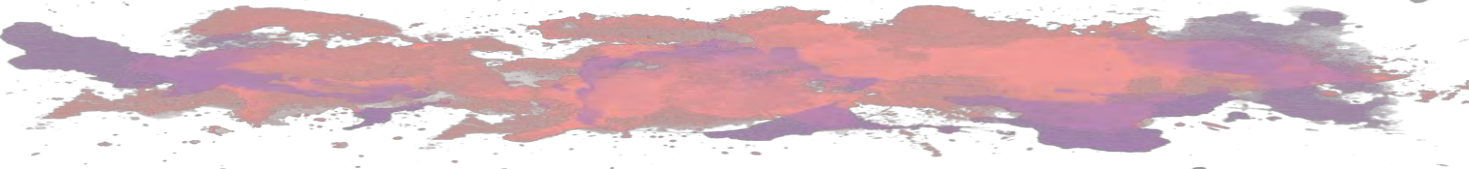
Sara odide in pride njegova mama.

MAMA: Anžel! Greva domov!

ANŽE: Končno! (*Vstane in gre ven iz učilnice*.)



Mikela Julia Batson, 4. b



JEZIK

Jezik ni igrača,
z njim se opletat' ne spleča.

Jezik je zvita kača,
ki se zvito obrača.

Po ustih se vrtil
in včasih slabe reči govori.

Z jezikom da se veliko slabega narediti,
zato ga moramo včasih za zobmi skriti.

Na jeziku med, v srcu led,
no, ja, tak je pač svet.

Maja Stabej in Izabela Gradnik, 8. a

POBEG

V dolgi vrsti stojijo ljudje,
a vsak od njih je z mislimi drugje.

Vsi hitijo in bežijo,
ker vojne in eksplozij se bojijo.

In vsi si želijo na vlak se povzpeti,
najti varnost in dom ter se ogreti.

Želijo si le, da konča se prepir
in da na svetu spet vlada mir.

Eva Luna Koselj, 6. a

VEČINA LEDINCEV BI ŠOLSKI PREHRANI DODELILA OCENO 4

Tradicionalni slovenski zajtrk vsakoletno poteka tretji petek v novembru. Letos ga praznujemo že enajstič. Sestavljajo ga lokalni slovenski med, mleko, slovenska jabolka, maslo, pirin ali drug kruh. Letos smo kot vsako tudi na naši šoli organizirali tradicionalni slovenski zajtrk in se ob tej priložnosti z učenci pogovorili o šolski prehrani. Vprašalnik je sestavila Karin Starc, vodja šolske prehrane.



Učence smo vprašali, ali zajtrkujejo pred odhodom v šolo, ali imajo radi mlečne ter mesne izdelke pri malici in ali imajo radi posamezne namaze. Z ocenami od 1 do 5 so morali oceniti šolsko prehrano in povedati, ali je v šolskih obrokih po njihovem mnenju dovolj sadja ter zelenjave. Zanimalo nas je tudi, ali si učenci pred malico umijejo ali razkužijo roke ter ali upoštevajo navodila pri malici glede ločevanje odpadkov in razdeljevanja hrane.

Odgovori učencev so bili zelo raznoliki.

V **prvi triadi** je odgovarjalo 117 učencev. Zajtrk je 72 učencev, ne je ga 19 učencev, včasih pa ga je 26 učencev.

Mlečne izdelke ima rado 74 učencev, 43 učencev jih ne mara. Mesne izdelke ima rado 100 učencev, 17 jih ne mara.

Ribje namaze ima rado 60 učencev, zelenjavno-mesno namaz ima rado 63 učencev, zelenjavno-sirni namaz pa je všeč 43 učencem. Medeni namaz s skuto rado je 56 učencev, jajčni namaz pa ima pa rado 71 učencev.

Oceno 1 bi šolski prehrani podelila 2 učenca, oceno 2 bi dali 4 otroci, oceno 3 bi dali 14 otrok, oceno 4 bi dalo 51 učencev in oceno 5 bi podelilo 46 učencev.

Obrok šolske malice se zdi 99 učencem zadosten, enajstim se zdi, da je količina hrane premajhna. 115 otrokom se zdi, da je na jedilnikih dovolj zelenjave in sadja, obratno se zdi dvema učencema.

Vseh 117 otrok si pred malico umije roke ter upošteva vsa navodila glede malice.

V **drugi triadi** je odgovarjalo 127 učencev.

Zajtrk je 73 učencev, ne je ga 23 učencev, 43 ga je zgolj včasih. Mlečne izdelke ima rado 57 učencev, kar 70 učencev pa jih ne mara.

136 učencev ima rado mesne izdelke, drugih 27 pa jih ne mara. Ribji namaz ima rado 81 učencev, zelenjavno-sirni 35 učencev, zelenjavno-mesni 38 učencev, medeni namaz s skuto, 33 učencev in jajčni namaz je 45 učencev. Največ učencev, 49, meni, da si šolska prehrana zasluži oceno 4. Sledi ocena 3 s 46 glasovi, ocena 5 s 15 glasovi, ocena 2 z 9 glasovi, na zadnjem mestu pa je ocena 1, za katero je glasovalo 7 učencev.

87 učencem se zdi obrok malice dovolj obilen, 40 pa jih meni, da je obrok nezadosten.

V šolskem jedilniku se zdi 102 učencema dovolj sadja in zelenjave, 25 jih ima nasprotno mnenje.

Vseh 127 učencev pravi, da si pred malico umije roke.

96 učencev upošteva pravila pri malici, ostalih 31 jih upošteva pogojno.



19. november 2021

Zajtrk s sadjem - super dan!

Vsak tretji petek v novembru obeležujemo dan slovenske hrane v osnovnih šolah in vrtcih v vrslovenskim projektom Tradicionalni slovenski zajtrk.

Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja, Ministrstvo za okoljevarstvo, energijo in šport, Ministrstvo za zdravje, Ministrstvo za delo, invalidstvo in družinske zadeve, Ministrstvo za kulturo, Celovška univerza Slovenije, Gospodarska zbornica Slovenije, Zbornica županijskih in občinskih svetov, Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije, Nacionalni inštitut za javno zdravje, Zdravilna zveza Slovenije, Zavod RS za šolstvo, Zveza udeležencev družabnih Slovenije, Zavod slovenskega posestva inštituta, Občina podgorška občina Slovenije.

avtorica ilustracij: Ana Zavadar

DOBER TEK
Slovenija



REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KMETIJSTVO,
GOZDARSTVO IN PREHRANO



V **tretji triadi** je odgovarjalo 116 učencev.

Zajtrk je 45 otrok, 52 ga ne je, 19 otrok ga je pogojno.

Mlečne izdelke ima rado 31 otrok, drugi jih ne marajo.

Mesne izdelke ima rado 95 otrok, ostalim pa niso najbolj všeč.

Ribji namaz je 77 otrok, zelenjavno-mesni namazi so všeč 19 učencem, medeni namaz s skuto je 16 učencev, jajčni namaz pa ima rado 20 učencev.

Kot v 2. triadi tudi učence 3. triade v večini menijo, da si šolska prehrana zasluži oceno 4 (59 učencev). Sledita oceni 3 (24 učencev) in 5 (20 učencev), oceno 2 bi dalo 7 učencev, oceno 1 pa kar 20 učencev.

Obrok šolske malice se zdi 51 učencem zadosten, ostalim pa se zdi nasprotno.

Da je na jedilniku dovolj sadja in zelenjave, meni 92 učencev. Pred malico si roke umije 95 učencev ter 70 učencev upošteva pravila pri malici.

Kot smo opazili, so učenci prve triade veliko manj izbirčni kot učenci druge in tretje triade. Vsi upoštevajo navodila ter si umivajo ali razkužijo roke. Opazimo lahko tudi, da veliko več otrok iz prve triade zajtrkuje pred prihodom v šolo kot učenci druge in tretje triade.

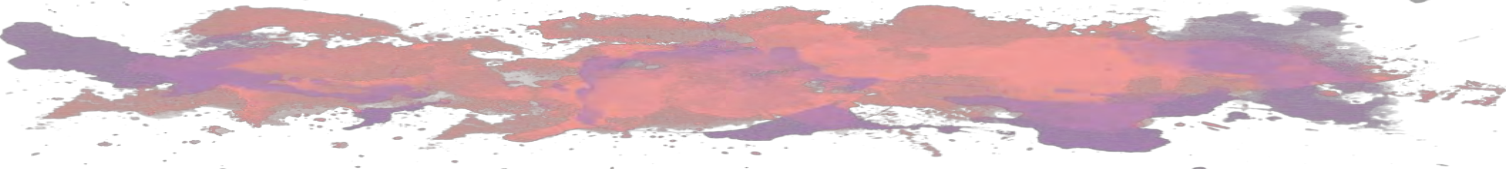


Učenci so dobili možnost, da podajo svoje predloge za šolski jedilnik. Predlogi so bili naslednji:

burgerji, kitajska/indijska hrano, več lubenice, bučna/brokolijeva juha, pladnji tudi pri malici, pri kosilu večkrat pijača, kovinske žlice pri malici, narastek, burek, limonada, manj kaš, manj mesa, večji obrok, več stvari na izbiro, manj mleka, več raznolike hrane, manjkrat kruh pri malici, več raznolikega čaja, več mesnih izdelkov za malico, narezana zelenjava, manj sladek čaj, več limonade, palačinke, šmoren, francoski sir brie, krofi, sladoled, goveja salama, čokolino, medenke, več časa za malico, manj mrzlega kruha, čokoladni namazi, več raznolikega sadja (borovnice, jagode, maline, kaki ...).

Presentilo nas je, kaj si drugi otroci mislijo o hrani, ki nam ni ravno všeč, in o tisti, ki jo imamo zelo rade.

Jutra Dixie Malešič Teckkam, Pavlina Autor Oberstar, Valentina Pia Pirš, 6. a



RAZVAJENA LIZA

»Lepo se imej v šoli,« je mama rekla Lizi, ki se je ravno odpravljala od doma. Bil je prvi šolski dan in Liza je komaj čakala, da vstopi v 6. razred.

V šolo jo je peljal voznik, ker njena mama ni dovolila, da hodi sama v šolo, saj naj bi bilo to nevarno. Najbolj se je veselila, da bo videla svojo najboljšo prijateljico Taro. Prijateljici sta bili že od vrtca in sta se neprestano družili. Veliko sta se tudi prepirali, saj sta bili obe razvajeni in sta kar naprej tekmovali med seboj, katera ima boljše čevlje, novejši telefon, bolj moderno torbico in celo kateri od njunih staršev ima boljši avto. Ko je vstopila v razred, je videla nov obraz, in to je bila njena nova sošolka Mila. Všeč ji ni bila niti malo, saj je bila oblečena v oblačila, ki so bila stara in raztrgana. Bila pa je zelo pametna in je imela zelo dobre ocene. Prešolala se je zato, ker je njena mama dobila novo službo. Po šoli je Lizo prišel iskat voznik in jo odpeljal domov. Doma jo je čakala polna miza hrane, ki jo je pripravila kuharica, zaposlena pri njih. Liza je bila zelo izbirčna in skoraj nikoli ni pojedla kosila. Tudi tega je skoraj vsega vrgla proč.

Mila je domov hodila vedno peš, saj je bila njena mama v službi. Ko je prišla domov, si je pogrela ostanke prejšnjega dne in z užitkom vse pojedla. Naslednji dan so imeli v šoli gospodinjstvo in vsak je dobil svoj recept. Mila je bila zelo navdušena, saj je že od nekdaj rada kuhala. Vsi so morali pripraviti zelenjavno juho. Lizi se je zelenjava nasploh gabila in si ni hotela uničiti nohtov. Trdila pa je tudi, da ji ni treba znati kuhati, saj imajo doma dovolj denarja, da si lahko privoščijo kuharico in drage restavracije. Mila je z veseljem poprijela za delo in začela z rezanjem zelenjave. Učiteljica se je zelo razjezila, ker Liza ni nič delala. Tudi Liza je bila jezna, zato je prišla zelenjavo in jo vrgla v smeti. Zaradi nespoštljivega ravnanja s hrano je morala k ravnateljici. Poklicali so njeno mamo, da bi se pogovorili tudi z njo. Mama je bila vidno razočarana nad hčerkinim vedenjem in ni mogla verjeti svojim ušesom. Hčerki je ukinila vse ugodnosti, od dragih torbic, oblačil, telefona, osebnega voznika in kuharice. Lizi se je to zdelo nedopustno.

Od tega dne dalje je pričela ceniti trud, ki ga nekdo vloži v pripravo hrane, in jo pričela ceniti in spoštovati.

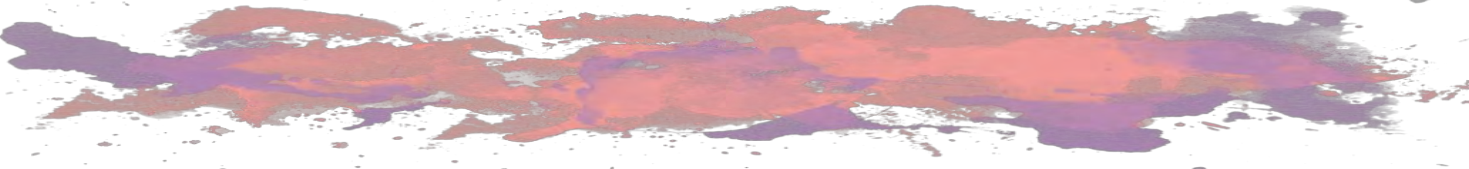
Kim Mojca Habas, 7. b



Diana Burtseva-Kulyavtseva, 7. b



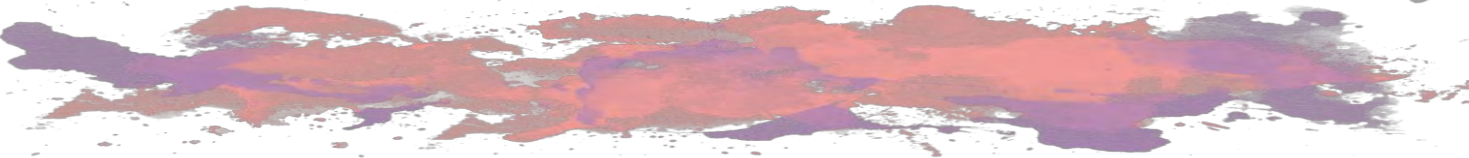
Tisa Drinovec, 7. b



UMORI

Detektivki Rose in Jane Smith sta sedeli v pisarni. Jane je sedela na stolu za mizo in brala Novice, Rose pa je glasno govorila po telefonu. Nenadoma je obmolnila. Zazrla se je v Jane, ki se je ozrla izza roba Novic. Povedala ji je, da je na južni Sicilijanski obali pogrešan lastnik velikega modnega imperija Rossi. Povedala ji je tudi: »Poklicala me je njegova žena in me prosila, naj razrešiva primer.« Naslednjega dne sta se odpravili na južno obalo Sicilije, nastanili sta se v majhnem obmorskem hotelu in se odpravili na kraj zločina. Ko sta se odpravili v hotelsko avlo, ju je tam ustavila ženska in rekla: »Jaz sem Natalia Rossi in moj mož je pred dnevi izginil ob obali nedaleč od tod. Če želite, vaju lahko peljem na kraj, kjer je izginil.« Imela je izrazit italijanski naglas, a njena angleščina je bila vseeno zelo dobra.

Ob obali je bilo veliko kopalcev, ki so brezskrbno klepetali, brali, se sončili ali pa se kopali v prijetno toplu morju. Smithovi in Rossijeva so v dolgih poletnih oblekah, velikih slamnikih in težkih čevlji zelo izstopale. Na kraju, kjer naj bi ga Natalia zadnjič videla, niso našle ne moškega ne sledi, ki bi jih lahko pustil za sabo. Rossijeva je bila vse bolj zaskrbljena. Nad sicilijansko obalo se je dvigal klif, imenovan Scala dei Turchi (turške stopnice). Sestri sta vedno bolj zaskrbljeno gospo Rossi prepričali, da so se odpravile še na vrh klifa Scala dei Turchi. Na vrhu belih skal je močno pihalo in le v poletne obleke oblečene ženske je zeblo. Jane je Rossijevi naročila, naj ju počaka na začetku pečine, da se bosta s sestro do konca odpravili sami. Z Rose sta se odpravili do konca in neprestano gledali pod noge, da bi kaj našli. Jane se je nenadoma ustavila, počepnila, si nadela plastične rokavice in v roke prijala vrečko ter s tal pobrala kemični svinčnik. Nato sta tla začeli preiskovati vse bolj intenzivno, a našli nista nič več. Odšli sta nazaj do Rossijeve in ko je slednja videla, kaj Jane drži v roki, je presunljivo kriknila. Rose jo je vprašala, če je ta svinčnik slučajno že kje prej videla. Natalia ji je povedala, da jo to kemični svinčnik, s katerim je Rossi vedno podpisoval dokumente, in da ga je posodil le njuni najmlajši hčerki Gabrielli, ki jo



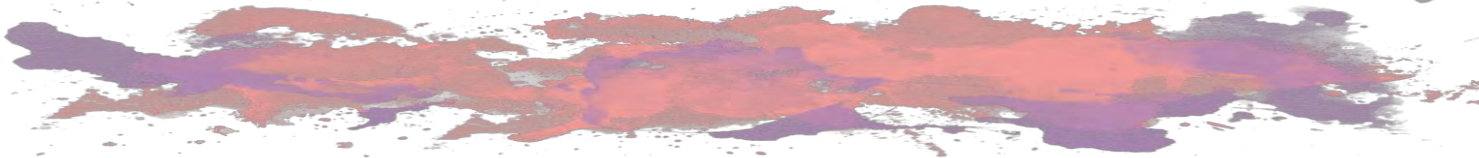
je imel od vseh ljudi na svetu najrajši. Trdila je tudi, da je to le nepomemben predmet, ki ga je njen mož pred dnevi pozabil tu. Na vprašanje, zakaj sta bila na nevarnem in visokem klifu, je odgovorila: »To je ena največjih sicilijanskih znamenitosti, morala sva si jo ogledati!« Rose je svinčnik vseeno poslala forenzikom. Forenziki so na svinčniku našli prstne odtise Mattie, Gabrielle in Natalie. Čez nekaj dni so s policije sporočili, da so južno od kraja Siracusa iz morja izlekli truplo mrtvega Rossija. V nadaljevanju poročila je pisalo, da je bil moški večkrat ustreljen, pretepen in utopljen. Smithovi sta se ponovno odpravili, da bi na Scala dei Turchi našli kaj novega. Na skali nista našli nič, zato sta se nekoliko razočarani ob obali vračali v hotel. Ob obali pa je pod velikim kosom lesa Jane našla pištolo. En strel še ni bil smrtonosen, a več njih ... Tudi pištolo sta poslali forenzikom. Na njej so našli prstne odtise Jacka Goodalla. Moški je bil pred 15 leti Rossijev osebni pomočnik, a ga je slednji odpustil, ker mu je šel na živce. Goodalla so zaslišali na londonskem sodišču. Na obravnavo sta bili povabljeni tudi Smithovi in Natalia Rossi. Ubogi Goodall je povedal, da je Rossija sicer poznal, a da surovega človeka ni videl že 15 let, odkar ga je odpustil. Rossijeva je celotno 8-urno obravnavo zatrdjevala, da laže, in Goodall je ostal v sodnem postopku. Sestri Smith sta bili prepričani, da je Goodall nedolžen in da je morilec nekdo drug. Rose je vedela, kdo je kriv, Jane pa ni. Nekega večera sta se pogovarjali o tem, kdo bi bil lahko kriv. Rose je povedala, da takega primera v svoji karieri še ni preiskovala. »Jane, skupaj delava že od začetka njine službene poti in to je bil najbolj čuden primer njine kariere. Ali ti res misliš, da so ljudje samo dobri? S tem seveda ni nič narobe, a več kot polovico njenih primerov sem rešila jaz. A ti res še ni jasno, da je bil umorjen izpod rok ***** *****?« Čez teden dni sta Rossijevo povabili na sestanek, na katerem sta ji razkrili ime in priimek storilca. Gospa Rossi se nikakor ni mogla sprijazniti z besedami, kijih je izrekla Jane. Po koncu sestanku sta sodišču sporočili svojo odločitev in predložil dokaze.

Na dan sodne obravave, na katero so bili vsi povabljeni, je bila Rossijeva zelo vzvišena. Jacka Goodalla so oprostili, Natalia Rossi pa se je morala sprijazniti s svojim novim domom - zaporniško celico. Torej, ubila ga je Natalia Rossi, žena, ki je bila željna moškevega imperija. Ko sta bila na počitnicah, ga je pod pretvezo, da si morata klif Scala dei Turchi nujno ogledati, peljala na vrh na najbolj osamljen kotiček, ga prosila, naj se obrne stran in si ogleda razgled, medtem izvlekla pištolo, ko pa se je obrnil nazaj, ga je ustrelila. Ker ga z enim strelom pištole ni mogla ubiti, ga je iz strahu, da bi preživel in jo tožil, potisnila čez rob klifa v vodo na delu, kjer je bilo kopanje prepovedano. Rossi je sicer znal plavati, a v obleki, z uro in čevlji ni zdržal ravno dolgo. Od izčrpanosti je nehal plavati in utonil. Žena pa je iz strahu, da bi jo odkrili, raje kar sama najela detektivki. Mislila je, da primera ne bosta rešili tako hitro in bo zločin lahko podtaknila komu, ki ga ni marala, sama pa bo lahko še naprej igrala vlogo strte vdove. A žal ji načrt ni uspel in sta jo sestri Smith (natančneje Rose) odkrili.

Lena Obrenović, 6. a



Svit Oblak, 9. a



KRALJ MATJAŽ SE PREBUDI

Neke hladne noči
Kralj Matjaž se prebudi.
Zbudi tudi kraljica se Alenka,
ki ji želi biti podobna vsaka Slovenka.

Prebudijo se tudi Matjaževi vojaki,
ki vsi po vrsti so pravi korenjaki.
Matjaž pogleda svojo brado,
njena dolžina lahko dosegla bi nagrado.

Gora Peca svoja vrata odpre
in izpusti vojake vse.
Vsi usta na široko odprejo,
ko stolpnice uzrejo.

Pa srečajo meščana,
ki nosi purana.
Začudeni vprašajo, kaj se dogaja,
in izvejo, da svetu korona nagaja.

Kralj Matjaž vojski reče,
naj nazaj v goro se zateče.
Kralj se odloči, da iz te gore ne gre,
pa če v njej tudi umre.

Taj Erjavec, 6. a

LEDINSKI KRITIKI

Prebrala sem pesniško zbirko Pesmi štirih, v kateri najdemo pesmi Janeza Menarta, Cirila Zlobca, Kajetana Koviča in Toneta Pavčka. Ob branju sem ugotovila, da mi poezija sicer ne ustreza toliko kot proza, a se mi večina pesmi ni zdela tako slaba, določene pa so me prevzele in mi dale misliti.



Kovič začne s pesmimi o poti, potovanju, nato nadaljuje in pride do pesmi o ljubezni, ki se mi zdijo prav malo žalostne in ne preveč prevzete s lučjo, srečo. Konča s pesmimi o smrti, osamljenosti (melanholične pesmi), ki so se mi zdele lepe in so mi dale misliti, a niso bile ravno po mojem okusu. Nadaljuje Zlobec s prijetnim uvodom, v katerem izrazi svojo drugačnost in kako se mu zdi, da ga nihče ne razume, vsi pa ga obsojajo. Nadaljuje z nekaj ljubezenskimi pesmimi, ki pa niso vesele in dajejo precej mešane občutke. Potem pa se teme prepletajo med seboj, a se mi vsaka na svoj način zdi povezana z ljubeznijo. Zaključim s pesmimi o sebi in očetu. Zdi se mi, da Menart v svojih pesmih opazuje druge, vendar jih nekako poveže z njegovo notranjostjo (v pesmih se na prvi pogled posveča drugim, a se ob podrobnejšem pregledu pesmi zavedaš njegovih čustev). Na začetku mi ni bil všeč, ker se njegove pesmi niso veliko rimala, potem pa je prišlo na vrsto kar nekaj lepih in dobro zvencečih. Menartovo pisanje se mi zdi zasanjano in romantično, všeč mi je tudi, da ne piše melanholično. Za konec pa še Tone Pavček: ko sem začela brati njegove pesmi, se mi je zdelo, kot da sem preskočila par stoletij in se znašla v dobi veselja in lepega življenja. Ko berem pesmi Pavčka, se mi zdi, da je bil človek,

poln življenja. Všeč mi je bil njegov zaključek, saj se mi zdi, da vse pesmi poveže v čedno celoto.

Emma Valant, 9. a

Prebral sem Kajuhove Pesmi - izdajo iz leta 1944 s strani Propagandnega oddelka Glavnega štaba Narodnoosvobodilne vojske in Partizanskih odredov Slovenije. Kot je najbrž že očitno, so bile pesmi zbrane skoraj neposredno po pesnikovi smrti v njegov spomin, zato je zbirka ne vsebuje Kajuhovega opusa v polnem obsegu.



Posebej me je pritegnila pesem Materi padlega partizana. Izhajam namreč iz nadpoezijo navdušene družine, v kateri pogosto krožijo verzi in kitice poezije. Tako so mi bile že od malega znane sledeče besede: "Lepo je, veš mama, lepo je živeti, toda, za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti!"

Kajuh v pravilnosti svojega metruma in včasih tudi rime ni ravno dosleden. Tako mi je bil v formi vedno bližji Prešeren. A kljub svobodni formi je Kajuh vsebinsko neverjetno privlačen.

V mojem skromnem mnenju se bralca dotakne iz sledečega razloga: iz posplošitve

preide v neposrednost. Naj pojasnim - številke padlih v bojih 2. svetovne vojne so bolj ali manj znane. Kljub tragičnosti vojne vihere pa se človeka sodobne dobe ne dotaknejo tako zelo. Zavedanje groze je v umu sicer prisotno, a se je, verjetno zaradi časovne oddaljenosti, občutenje izgube zamislilo. Meni osebno je razumsko sicer jasen pomen boja za osvoboditev ozemlja in jezika našega naroda, a smo ljudje pogosto nagnjeni k temu, da se bogastva, ki ga imamo, ne zavedamo, dokler ga ne izgubimo.

In ravno tu Karel Destovnik seže do srca. Iz znanja o tisočih padlih preide na osebno raven. Preide na doživljanje osebne stiske, groze, trpljenja posameznika. Izmed vrst več generacij oddaljenih ljudi preide na stvarno, konkretno osebo s človeškim razmišljanjem in občutenjem.

Bernard Dobravec, 9. a

A 'MATE KAJ ZA PUSTA HRUSTA?

Fotoreportaža z ledinskega pustnega rajanja



Rajanje na šolskem igrišču z družino Kunaver



Učenci 5. a



Mariya Shcherbakova, 5. a



Katarina Pušenjak, 5. a



Ema Kunaver, 5. a



Julija Gregorič, 5. a



Tristan Hrovat, 5. a



Kale Borštnar Vasle, 5. a



Učenci 2. b



Učenci I. b



Rona Kapus, 2. b, in učiteljica
Tatjana Užnik



Ammar Vukalić, Elizabeta Genorio,
Yana Hristova Tsankova,
Trina I. Dvojmoč, I. a



Emil Autor Oberstar, 3. a



Arne Šinkovec in Makar Kryuchkov, Pia Ina Martinčič in Larisa Z. Podlogar, 3. a



Hana Sijamhodžić in skrivnostni okostnjak, 3. a



Oton Thor Kolenc in Timotej

Zavec, 3. a



Tilika Prelac in Viva Iman Vejselović, 3. a



Izabela Pušenjak in Zala Lipovšek, 3. a



Maksim Mali in Jutra Dixie
Malešič Teckkam, 6. a



Lena Obrenović in Pavlina
Autor Oberstar, 6. a



Aleja Imeri, 5. b



Julian Logar, 2. a



Rubi Hrovat, 2. a



Dora Levačić, 2. a



2. a prej ...



... in 2. potem

LEDINSKE DOGODIVŠČINE

Sodelovanje ledinskih učencev na mednarodnem filmskem festivalu Ciné-jeune de l'Aisne v Franciji

II. 4.-15. 4. 2022

Ciné-Jeune de l'Aisne je filmski festival, ki se odvija na severu Francije v departmaju Aisne. Poteka že 40 let, njegova posebnost pa je v tem, da na njem sodeluje mednarodna mladinska žirija.

Na OŠ Ledini smo na festivalu prvič sodelovali lani z dvema devetošolkama na daljavo, letos pa smo se tja odpravili z Emo Valant in Črtom Merjascem iz 9. a.



Ema in Črt sta bila člana mednarodne mladinske žirije skupaj s tremi Francozinjami, dvema Nemkama in eno Italijanko. Ogledali so si tri sklope sedmih kratkih filmov, skupaj torej 21, na koncu pa so morali izbrati zmagovalca. Po vsakem sklopu so morali učenci povedati, kaj jim je bilo pri posameznem filmu všeč, kaj jih

je morda zmotilo ali zakaj jim film ni bil všeč. Izmenjava mnenj je potekala v angleškem jeziku.

Festival se sicer odvija v več mestih, naša postojanka pa je bilo mestece Guise, ki ima približno 4500 prebivalcev. Tja smo prispeli v ponedeljek, II. 4., v večernih urah, kjer nas je v podeželskem gostišču sredi čudovite narave pričakala ekipa sodelavcev ter člani žirije.

V torek zjutraj smo se zbrali v kulturnem domu mesta Guise, kjer smo se malo bolje spoznali in pogovorili o tem, kako bo potekal festival ter kakšna je vloga žirije. Sledil je kratek sprehod po mestecu. Po kosilu smo si ogledali prvi film, PD, ki pa ni bil v tekmovalnem programu. Pričakal nas je tudi režiser filma, Olivier Lallart, ki je razložil, kako so film snemali in kakšne težave so imeli na snemanju, učenci pa so mu lahko zastavili različna vprašanja. Zvečer smo si ogledali odličen belgijski celovečerni film Un monde o medvrstniškem

nasilju. Ker nas je film precej pretresel, je bila diskusija po ogledu zelo dobrodošla.

V sredo zjutraj je bil na vrsti prvi sklop filmov iz tekmovalnega programa v starosti 11+, po kosilu pa smo si ogledali posebnosti mesta Guise. Guise je majhno mesto, njegova največja posebnost poleg festivala pa je čudovito naselje Familistère, ki ga je leta 1859 dal zgraditi premožen lastnik tamkajšnje tovarne peči, André Godin. Njegova želja je bila svojim delavcem zagotoviti kakovostno in prijetno bivanje, ki bi jih osrečevalo. V naselju je bilo gledališče, bazen, manjše trgovine in restavracija. Tudi gospod Godin je bival v enem od stanovanj.



Po večerji je sledil ogled francoskega celovečernega animiranega filma *Les voisins de mes voisins sont mes voisins*. Po vsebinski plati nas ta nenavadni film ni vseh navdušil, vendar pa smo se vsi strinjali, da je animacija v njem neverjetna in polna presenečenj.

V četrtek zjutraj so si učenci ogledali en sklop filmov v starostni kategoriji 13+, popoldne pa še drugega. Po ogledu je bil čas za diskusijo, nato pa kratek pregled mnenj o vseh 21 filmih ter izbor zmagovalnega filma.

Čeprav je bilo favoritov več, se je mlada žirija na koncu precej zlahka poenotila in kot zmagovalca izbrala 9-minutni španski animirani film *Roberto*. Film, ki v nas prebudi celo paleto čustev, nam na izjemno prefinjen in rahločuten način ter s čudovito animacijo pokaže, kako neprijazen in samotni je svet nekoga, ki ne sprejema svojega telesa in zato misli, da si ne zasluži biti ljubljen. A ljubezen morda čaka na drugi strani ulice, le oči moramo odpreti in se prepustiti. Mislim, da sporočilo ne bi moglo biti lepše.

Nives Syed Mihelič, učiteljica angleškega in francoskega jezika



Obisk tega filmskega festivala se mi zdi enkratna in nepozabna izkušnja. Všeč mi je bilo, saj smo imeli tudi dovolj prostega časa za druženje in povezovanje, poleg tega pa smo imeli še odličen ogled mesta Guise. Ogledali smo si znameniti Le Familistère, jedli tradicionalno francosko hrano in seveda obiskali pravo francosko pekarno. Najboljše med vsem pa so bili seveda filmi.

Celotno mladinsko žirijo je sestavljalo le 8 članov, kar nam je res dalo priložnost, da se povežemo, zraven pa smo še napredovali v francoščini, saj je vseeno drugače, če si cel teden obkrožen z določenim jezikom.

Sam festival se mi zdi odlična ideja, saj mladim na zabaven način vzbudi zanimanje za filmsko umetnost. Kratki filmi so po mojem mnenju dokaj nepoznana oblika filmov, a so res vredni večje pozornosti. Izbor filmov je bil zelo širok in večina je bila res dobrih, tako da je bila določitev zmagovalca kar težka. To, da so bile v filmih fantastično opisane težave današnjega sveta in mladostnikov nasploh, me je zelo pozitivno presenetilo. Všeč mi je bilo tudi to, da so bili določeni filmi animirani.

Med drugim smo se imeli celo priložnost dobiti z režiserjem lanskega zmagovalnega kratkega filma, od katerega smo izvedeli več zanimivosti o snemanju kratkih filmov, v intervjuju z njim pa me je še posebej očarala osebnostna obarvanost posnetega filma.

Pogledali smo si še tri druge celovečerne filme in priznati moram, da se me je eden izmed njih precej dotaknil. Tematika, ki se v filmu pojavlja, je dobro obravnavana in film res prikaže otroško perspektivo dogodkov na zelo pristen način.

Moj najljubši film žal ni zmagal, kljub temu pa se mi zdi tudi zmagovalni film zelo lep in vreden zmage.

Ema Valant, 9. a



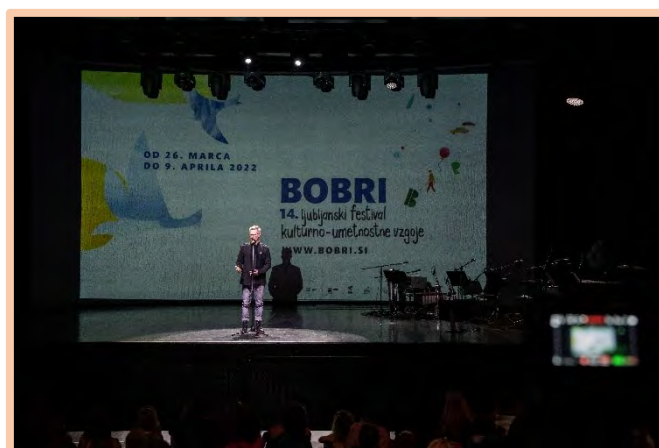
Ta festival mi je bil zelo všeč, ker je bil drugačen. Bil je zelo zanimiv, ker je imel velik nabor različnih filmov in se nobeden od njih ni ponavljal. Zaradi tematike festivala so prišli tudi moji vrstniki, ki jih zanimajo podobne stvari. Bilo nas je malo, kar je pomenilo, da smo si lahko vzeli čas drug za drugega in se družili. Sam festival je bil zelo dobra izkušnja, ker sem se na njem veliko naučil, hkrati pa sem lahko na dober in zabaven način vadil angleščino in francoščino. Filmi so bili vsi zelo dobri, a na žalost moj najljubši ni zmagal. Festival je bil edinstvena in zelo dobra izkušnja zame in mislim, da bi moral vsakdo izkusiti kaj podobnega.



Črt Merjasec, 9. a

Festival BOBRI

Učenci razredne stopnje, bolj natančno učenci 2., 3. in 5. razreda, so se v letošnjem šolskem letu udeležili 14. festivala Bobri. Ljubljanski festival kulturno-umetnostne vzgoje Bobri je nastal leta 2009 z namenom večanja dostopnosti do kakovostnih kulturnih vsebin za otroke in mlade, povečanja števila kulturnih prireditev za otroke, povezovanja nevladnih in vladnih kulturnih producentov s tega področja, promocije kakovostnih kulturnih dogodkov za otroke, seznanjanja z novimi vsebinami ter skrbi za celosten razvoj otrok in mladostnikov.



Med drugim so učenci poslušali pripovedovanje zgodbe Bratovščina Sinjega galeba, gledali filma Nelly Rapp, agentka za pošasti in Preko meje, ogledali so si tudi glasbeno predstavo Ramazuri in Hrestača pa tudi Pravljice za mravljice. Več o njihovih vtisih si lahko preberete spodaj.

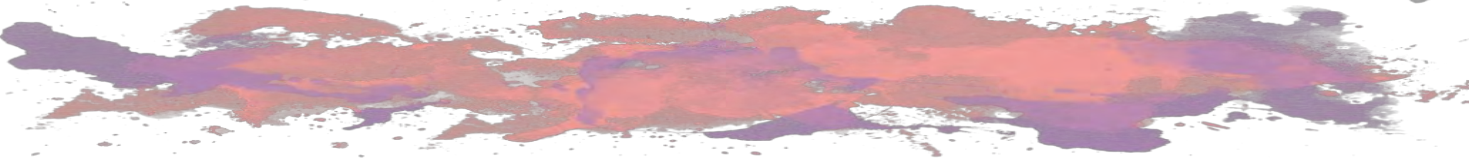
O FESTIVALU BOBRI

Festival Bobri mi je zelo všeč. Predstave, ki sem jih gledal in poslušal, so bile zanimive. Všeč mi je, da nismo ves čas v šoli. Super je bilo, da smo tudi gledali filme in nismo poslušali pravljic. Filmi so bili zabavni in napeti.

Kale Borštnar Vasle, 5. a

Vsi filmi, ki smo si jih ogledali s šolo, so mi bili zelo všeč. Bratovščina Sinjega galeba mi je bila malce žalostna, a tudi vesela. Ko sem gledala film Preko meje, sem bila malo živčna, kaj se bo zgodilo. Film Nelly Rapp, agentka za pošasti se mi je zdel malo strašen.

Ela Jeza Hasanagić, 5. a



Na festivalu Bobri mi je bilo zelo všeč. Na moji prejšnji šoli ga nismo imeli. Všeč so mi bili filmi, najbolj Agentka za pošasti. Bil sem samo na treh prireditvah. Super je tudi bilo, da nismo imeli ves čas pouka.

Urban Grohar, 5. a

Na festivalu sem se imel dobro. Filmii so bili smešni, žalostni in zanimivi. Najbolj mi je bila všeč Nelly Rapp, agentka za pošasti. Hudo mi je bilo, ko so ujeli prijazno pošast.

Bajram Islami, 5. a

Na festivalu mi je bila najbolj všeč delavnica, ko smo izdelovali knjigice v Pionirskem domu. Zelo je bilo zabavno, ko smo ustvarjali in risali. Najbolj »kul« je bilo, ko smo gledali skozi visoko okroglo strešno okno. Pri Bratovščini Sinjega galeba je pripovedovalka lepo govorila. Pri filmih smo udobno sedeli in gledali. Lepo je bilo.

Lynn Čataković, 5. a

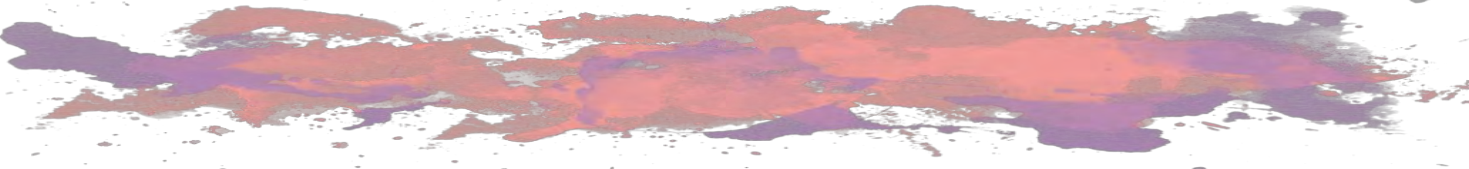
Festival Bobri je za otroke in mladostnike. Gledal sem filma Nelly Rapp, agentka za pošasti ter Preko meje. V Cankarjev dom smo šli gledat Bratovščino Sinjega galeba. Bilo mi je všeč in zabavno.

Gašper Nikita Trtnik, 5. a

Nisem mogla iti na vse štiri prireditve festivala Bobri. Gledala sem Nelly Rapp in šla na ilustriranje zgodbe v Pionirski dom. Film Nelly Rapp je bil zelo dober. Delno tudi srhljiv in napet. Mene je pritegnil. V Pionirskem domu smo ilustrirali zgodbe. Ilustrirala sem zgodbo Muha in vol. V sobi, kjer smo ustvarjali, je bila naslikana lisica s čašo v roki. Festival mi je bil zelo všeč. Boljše ne bi moglo biti.

Katarina Pušenjak, 5. a

Najbolj mi je bil všeč film Nelly Rapp, ker je strašen in je imel dolg zaplet. Svetujem, da si ga ogledate. Najboljši dogodek je bil, ko Nelly dobi značko agenta za pošasti. V Bratovščini Sinjega galeba pripovedujejo in velikokrat



pojejo pesem prijateljev. Na delavnicah smo ilustrirali različne živalske zgodbe. Strašni dogodki iz 2. svetovne vojne so prikazani v filmu Preko meja.

Luka Stabej, 5. a

BRATOVŠČINA SINJEGA GALEBA

Poznate knjigo Bratovščina Sinjega galeba? Napisal jo je pisatelj Tone Seliškar. Učenke in učenci 5. a razreda so poslušali pripoved, ki je bila obogatena z ilustracijami in spremljajočo glasbo.

Skozi celotno zgodbo smo lahko poslušali odlično glasbo. Na koncu smo vsi skupaj zapeli pesem.

Maja Milharčič, 5. a

Pripovedovalka je govorila zanimivo. Tudi ilustracije so bile dobre. Mogoče bi bilo lepše, če bi bile barvne.

Ema Kunaver, 5. a

Predstava Bratovščina Sinjega galeba mi je bila zanimiva, poučna, mogoče malo žalostna. Na začetku se je pripovedovalki malo zatikalo. Ob pripovedovanju se naučiš, da je življenje kot morje, včasih razburkano, včasih mirno. To me je res navdušilo.

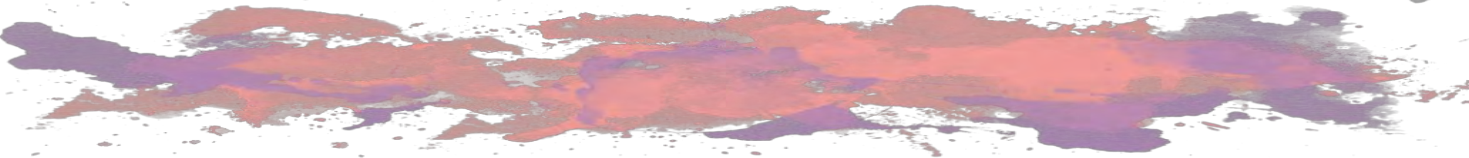
Tija Erjavec, 5. a

Predstava Bratovščina Sinjega galeba je bila res dobra:

- Ilustracijo so bile zanimive.
- Glasbenik je dobro igral na kitaro.
- Pripovedovalka je govorila razločno in zelo napeto.

Na koncu mi je bilo všeč, ko smo vsi skupaj zapeli pesem.

Dino Konjević, 5. a



NELLY RAPP, AGENTKA ZA POŠASTI

Ali veste, da ...

- se Nelly ni prav nič bala pošasti?
- bi bila Nelly brez Roberte mrtva?

Julian Lovro Kotnik, 5. a

- je bila Nellyina mamica tudi agentka za pošasti?
- je bil film strašen in tudi smešen?

Tijana Kondić, 5. a

- so hoteli pošasti ujeti in v laboratoriju počlovečiti?

Jon Žolnir Mandelc, 5. a

- je pošast frankenštajinka sestavljena iz različnih delov teles drugih ljudi in da ga v posebnem postopku položijo v poseben prostor in nato oživijo?
- je Nelly pomagala frankenštajinki Roberti preurediti njeno hišo v kavarno?

Julija Gregorič, 5. a

- ne smeš zaupati prodajalkam hrenovk z dolgimi kremplji, ostrimi čekani in nenavadno izbiro hrane (ki vsebuje kri in ljudi), saj je najverjetneje volkodlakinja?
- je za nastanek frankenštajna potreben močan električni tok?

Neža Štular, 5. a

- je frankenštajinka Roberta imela srce odličnega slaščičarja in je bila stara več kot 100 let?
- sta se Nelly in Roberta spoprijateljili?

Tija Erjavec, 5. a

- sta bila Nellyina teta in stric tudi agenta za pošasti?
- je Nellyina teta jedla oči pošasti?

Ema Kunaver, 5. a

- je Nelly pomagala razdeliti vabila za odprtje Robertine kavarne slaščičarne?

Maja Milharčič, 5. a

- imajo tudi agenti za pošasti posebne značke?

- je bil film prav zabaven?

Tine Marinko, 5. a

- je imela Nelly psa, ki je imel enako ime kot glavno mesto Velike Britanije?

Taj Tomac, 5. a

GLASBENA PREDSTAVA RAMAZURI

Danes sem si ogledala plesno predstavo Ramazuri. V njej so nastopali plesalci. Všeč mi je bilo, da je bilo veliko različnih pripovedi s plesom. Navdušilo me je, da je ena izmed plesnih pripovedi govorila o živalih v gozdu.

Pia Ina Martinčič, 3. a

Moj najljubši del je bil, ko so plesali in izvajali premete. Plesalci so bili oblečeni v rumena oblačila. Predstava se je odvijala v Španskih borcih. Predstava prihaja iz Budimpešte. Trajala je uro in dvajset minut. Glasbo sta ustvarjala dva glasbenika. Eden je ustvarjal ritem, drugi pa je igral na violino. Imeli so tudi blazine. Imel sem se zelo dobro.

Arne Šinkovec, 3. a

Nastopali so plesalci. V predstavi so uporabljali žoge in blazine. Izvajali so trike in delali salte. Videla sem tudi reperja in violinista. Všeč mi je bilo, da so bili oblečeni v rumeno. Dobili smo Bobrov dnevnik.

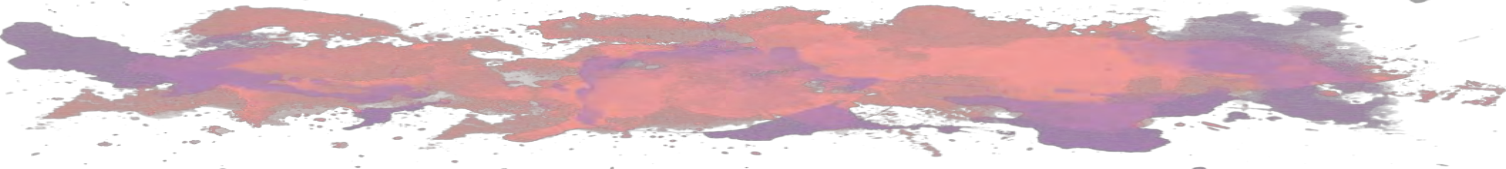
Tilika Prelac, 3. a

V glasbeni predstavi Ramazuri so nastopali plesalci. Všeč mi je bila glasba (najboljši mi je bil DJ). Navdušili so me, ko so bili na žogah. Imeli so veliko pripomočkov. Najboljši pripomoček je bil gigakrog.

Dorijan Knez, 3.a

Danes sem si ogledal glasbeno predstavo. V njej so nastopali gimnastičarji. Mislim, da je predstava predstavljala Minjone. Najbolj mi je bila všeč prva zgodba. Bilo mi je zelo zanimivo. Igralci so se zelo potrudili. V gledališču sem se imel zelo odlično. DJ je delal dobro glasbo in dobro »beatboks«.

Emil Autor Oberstar, 3.a



Ogled filma Preko meje v Kinodvor

Najbolj se me je dotaknil moment, ko je Gerda poljubila Daniela. To se mi je zdelo zelo romantično. Film mi je bil zelo všeč, saj zajame vsa človeška čustva.

Ocenila bi ga s ★★★★★

Mariya
Shcherbakova, 5. a

Dotaknilo se me je, ko so šli k jezeru in jih je pregledal prijazen nemški vojak in pobožal Gerdo. Nemški vojak jih je videl, ko so se skrivala pod drevesom, a ni nič naredil. Svojemu poveljniku je pa rekel, da je bila samo lisica.

Ocenila bi ga s ★★★★★

Ivona Anđić, 5. a

Najbolj pretresljiv dogodek je bil, ko so nemški vojaki hoteli vzeti otroka eni gospe. Gospa je otroka trdno držala v svojem objemu. In še ko so spali v koči in se zjutraj zbudili ter počasi šli proti švedski meji in nenadoma slišali vojake in njihove pse. Skoraj so jih ujeli.

Tristan
Hrovat, 5. a

Film prikaže grozote 2. svetovne vojne, ki so se dogajale tudi na Norveškem. Najbolj grozno je bilo, ko so vojaki odpeljali mamo in njene otroke. Všeč mi je bilo, ko je ob osvoboditvi zaplapolala norveška zastava.

Jaka Sinur, 5. a

Film Preko meje mi je bil zelo zanimiv, saj sem izvedel več o 2. svetovni vojni in življenju v njej. V spomin se mi je najbolj vtisnil Gerdin brat Otto, saj je bil pravi agent. Znal je namreč uporabljati zemljevid in kompas. Točno je vedel, kam morajo iti in kje se nahajajo.

Ocenil bi ga s ★★★★★

Gašper
Majcen Hribar, 5. a

Vesela sem bila, ko sta Gerda in Otto pomagala Danielu in Sarah. Hudo mi je bilo, ko je Sarah izgubila svojo punčko in je bila žalostna. Veliko jeze je bilo, ko sta se Otto in Daniel skregala, vendar sta se na koncu tudi opravičila drug drugemu.

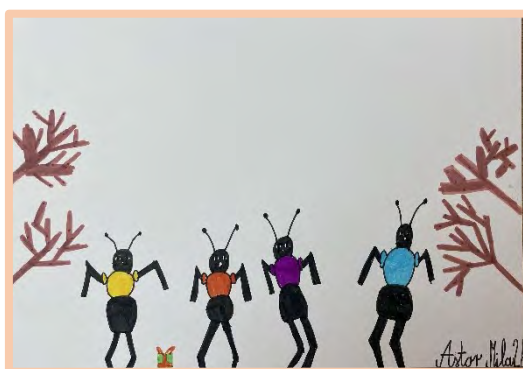
Ocenila bi ga s ★★★★★

Anastasija
Lazikić, 5. a

PRAVLJICE ZA MRAVLJICE

Bile so štiri mravljice. Rumena mravljica je imela rojstni dan. Vijolična mravljica je izbirala ime za mačko. Modra mravljica je imela posebno moč.

Astor Mila, 2. a



Všeč mi je bilo, ko so jedle jagode. Ena od mravljic je imela rojstni dan. Ostale tri so ji pripravile darilo. Za darilo je dobila gugalnico. Potem so potelovadile in šle na sprehod.

Keanu Bajrami, 2. a



Všeč mi je bilo:

- ko so plesali skupaj,
- ko so pele,
- ko so dale gugalnico za rojstni dan,

- da je modra mravljica imela moč v levi tipalki.

Yosan Yemane, 2. a



Všeč mi je bila moč ene od mravljic. Mravljice so ob ognju izgledale strašne. Všeč mi je bila vijolična mravljica. Gugalnica mi je bila čudna.

Alistar Dorian Malešič Teckkam, 2. a



Všeč mi je bilo, ko je bila nevihta in ko so mravljice pele ob ognju. Čudno mi je bilo, ko je ena od mravljic sestavljala pesem. Všeč mi je bilo, ko je mravljica ujela ribo. Zanimivo je bilo, ko je imela mravljica supermoč.

Julian Logar, 2. a



Všeč mi je bilo, kako so podarili darilo. Lepo mi je bilo, kako so plezali na drevo. Mravljice so hotele, da bi bilo vse čisto. Mravljica z modro obleko je padla v vodo. V vodi je ujela ribo in splezala na kopno.

Aylin Delalič, 2. a

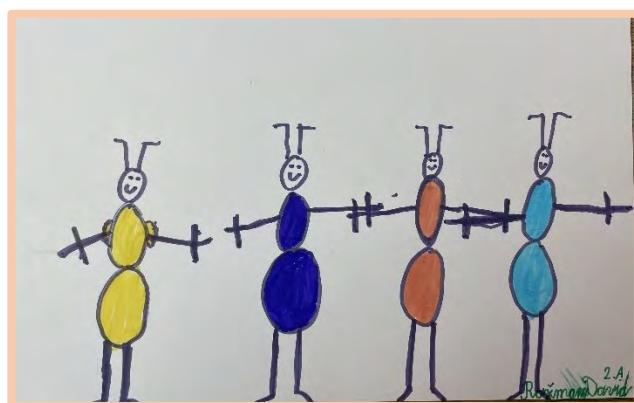


Všeč mi je bilo:

- ko je imela mravljica moč na tipalkah,
- ko so pele,
- ko je padla v potok,
- ples mravljic.

Ni mi bilo všeč, ko je rdeča mravljica pojedla vse jagode.

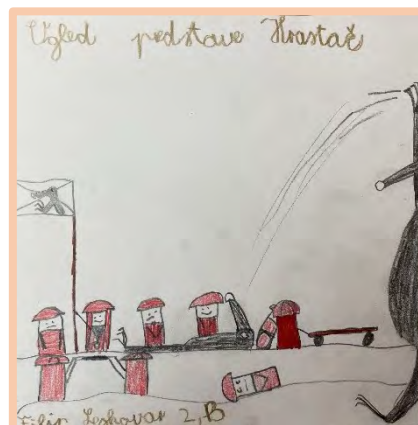
Loni Fišer, 2. a



HRESTAČ

Všeč mi je bilo, ko se je začela bitka in ko je iznenada prišel mišon. Zelo mi je bilo všeč tudi, ko je Marie zbrala ves pogum in ščitila Hrestača in ko je mišji kralj neuspešno maščeval mamico Mišildo.

Iskra Türk, 2. b



Všeč mi je bilo, ko je mišji kralj napadel možiclje in ko se je mišji kralj bojeval s spako. Tudi ko mišji kralj razbil stanovanje in ko je bilo Marieino igračo strah.



Gašper Zvone Gerbec, 2. b

Všeč mi je bilo, ko se je Marie skrivala po kotih, ko je Hrestač premagal miši in ko je spoznal Marie. In najbolj všeč mi je bil Hrestač.

Lučka Grah, 2. b

Všeč mi je bilo, ko sta se borila mišji kralj in princ. Ta trenutek je bil zanimiv. Ko sta se nehala prepirati, mi je bilo všeč, da je zmagal mišji kralj. Imeli so lepe kostume.

Tiago Stari, 2. b



Všeč mi je bilo, ko so prišle podgane in ko so se miši borile proti človeku. Dobro je bilo, ko je punca dobila darilo Hrestača.

Jaka Kaplan, 2. b

Všeč mi je bilo:

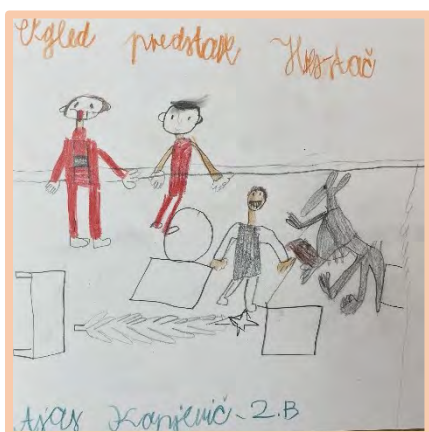
- ko je miš napadla Marie,
- ko sta se Hrestač in miš borila,
- ko so miši napadle celo hišo,
- ko je Božiček poslal igrače.

Abiel Yemane, 2. b



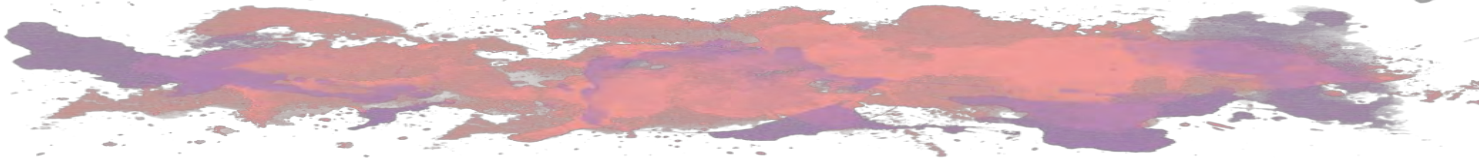
Všeč mi je bil Hrestač, ker ga ni nič bolelo, ko je padel na tla. Miš mi je bila všeč, ker je imela dolg rep. Všeč so mi bili igralci, ker so bili smešni. Oreh mi je bil všeč, ker je bil trd.

Žiga Kralj, 2. b



Meni je bilo najbolj všeč, ko sta se mišji kralj in Hrestač bojevala. Tudi ko je s strehe padla jelka in se je Marie skrila pod odejo.

Lovro Pavič Cerar, 2. b



SNEMANJE ODDAJE TEDNIK

Radiotelevizija Slovenija je ob 70. obletnici nastanka filma Kekec pripravila prispevek za oddajo Tednik. K sodelovanju so povabili par učencev z OŠ Ledina ter učiteljico Vladko Mladenovič.

Ko smo jaz, Tija, Katarina, Jaka, Gašper in Dino odšli v knjižnico na snemanje, smo bili vsi polni pričakovanja. Tam so nas že čakali snemalec, novinarka in gospod, ki je skrbel za sceno. Novinarka nas je prijazno ogovorila ter nam razložila potek dogajanja. Vprašanje je bilo samo še, kdo bo prvi. Javila se je Tija. Najprej je povedala svoje ime (in seveda priimek), nato pa jo je novinarka začela spraševati. Vprašala jo je, kakšna se ji zdi knjiga Kekec, katere dele je že prebrala, kateri del jo je najbolj pritegnil, kakšen se ji zdi Kekec kot osebnost, kateri lik se ji je zelo vtisnil v spomin, ali raje bere ali gleda filme in kaj ji je bolj všeč: Kekec ali Harry Potter. Ko je Tija odgovorila na vsa ta vprašanja, smo bili na vrsti tudi mi. Vsi smo brez zadrževanja odgovorili na vprašanja, čeprav smo pri tem imeli tudi različna mnenja. Snemalec in scenograf sta nas povabila do mize. Tam je vsak od nas vzel eno knjigo, seveda o Kekcu, in se pretvarjal, da si jo z zanimanjem ogleduje. Vse to je večje posnel snemalec. Po zaključku snemanja smo dobili vsak nekaj piškotov, nato pa smo se odpravili nazaj v našo učilnico. Seveda nismo smeli govoriti o tem, saj je bilo "tajno". Čez nekaj časa je mene in mojo prijateljico Nežo gospa Vladka že spet poklicala v knjižnico. Za oddajo Tednik sva skupaj zapeli Kekčevo pesem. Zelo so naju pohvalili.

Tednik o Kekcu se je predvajal 3. januarja, v ponedeljek zvečer. Ko sem naslednji dan prišla v šolo, je mene in vse ostale, ki smo bili v oddaji, gospa Vladka povabila k sebi in nam čestitala in nam pokazala pismo gospe ravnateljice in podravnateljice. Obe sta bili zelo navdušeni nad nami. Tudi sošolci in mnogi drugi so nam čestitali. Tega smo bili zelo veseli.

Mislim, da je bila to za vse nas zelo zanimiva izkušnja. Iskreno se zahvaljujem ravnateljici, podravnateljici, gospe Vladki, snemalcu, novinarki in scenografu in vsem drugim za to, kar ste nam omogočili. Hvala Vam.

Julija Gregorič, 5. a



Katarina Kos, 4. b



Djuna Greta Vidrih, 9. b

ANTONOVA VOJSKA IN KRAŠKI ROB

Razlagalna pripovedka

Vojška strašnega Antona je zavzemala našo deželo. Govorilo se je, da prihajajo s severa in si nameravajo podjarmiti našo deželo. Na poti so neusmiljeno ubijali vse, tudi ženske in otroke.

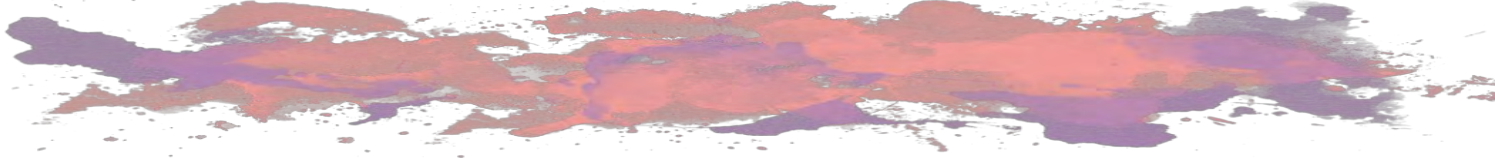
Neke noči je bila huda nevihta. A Antonovi vojščaki so kljub temu iskali skupino mož, ki se jim je vztrajno upirala, da bi jih pokončili. Uporniki so se zaradi nevihte utaborili v kraški jami. Ko so zaslišali težke približajoče se korake, so pobrali svoje stvari in stopili iz jame. V tistem trenutku so iz grmovja planili Antonovi vojščaki in jih napadli. Uporniki so se razbežali v gozd. Med begom so se našli in skupaj bežali pred sovražniki. Njihov vodja je zaklical: »Če umremo, umremo skupaj!« Ostali so zaklicali v odgovor. Antonova vojska jih je ravno dohitela, ko je ogromna strela priletela z neba in zarezala v površje. Razpolovila je območje. Ena od polovic se je nenadno ugreznila. Antonovim vojščakom se ni uspelo pravočasno ustaviti. Popadali so v prepad, ki ga danes imenujemo Kraški rob.

Ker je skupina moških upornikov preživela, so se naokoli razširile zgodbe o tem, kako je bog poslal strela v boj s strašnim Antonom, ki je takrat preživel svoj prvi in zadnji poraz.

Tisa Drinovec, 7. b



Zala Lajevec, 6. b



MINEVANJE

Vse lepo mine,
vse dobro se zaključí.

Vse prijetno izgine,
vse zabavno se izključí.

Ostanejo spomini na čas,

ki je minil.

Obstajajo trenutki,

ki bi rad jih ponovil.

Mine čas, mine smeh,

minejo solze,

mine sreče poln meh.

Dobra stvar minevanja je,
da minejo žalostni trenutki.

Minejo temna čustva,

minejo boleči občutki.

Minevanje se ne ustavi,

čeprav včasih si želiš.

Rad ustavil bi trenutek,

takrat občutek zadržiš.

Minejo slabi občutki,

minejo lepi trenutki.

Minejo čustva,

minejo želje v minuti.

Minejo tedni, minejo leta,
minejo meseci, ko kaj se obeta.

Mine vsaka bolezen,
mine marsikatera ljubezen.

Minejo slabe ocene,

minejo vse krize,

mine ljubosumje,

ki kdaj te grize.

Mine ne večna mladost,

mine najstniška norost.

Preteklost so dnevi,

ko igraš se v mivki,

preteklost so dnevi,

ki jih preživljaš pri teti opravljivki.

Mine odraslost, mine mladost,

mine otroštvo in pride starost.

Takrat se spominjaš na lepe dni

in spomin nanje te ne zapusti.

Minejo trenutki, ko jočem,

in trenutki, ko plešem.

Mine vse,

mine tudi ta pesem.

Lena Obrenović, 6. a

Mika me

Mika me, da bi čas lahko zavrla nazaj in popravila napake, ki sem jih storila v preteklosti.

Mika me, da bi prisolila zausnico ljudem, ki ne marajo črnih mačk in zavrzijo svoje ljubljence, ker jim ne ugajajo več.

Želim olajšati muke tpečih živali.

Mika me preučevanje živalskih okostij in bolezni.

Mika me, da bi spoznala učinke rastlin in pri zdravljenju česa koristijo ali škodijo.

Močno si želim delati v zavetiščih.

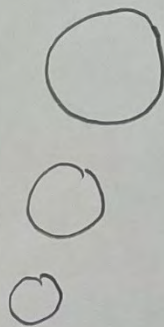
Želim si skupaj s prijateljico Emo ustanoviti zavetišče za živali.

Mika me, da bi svetu povedala o živalih z genskimi napakami, ki jih vsi zavrzijo.

Želim tudi napisati zgodbo.

Mika me, da bi počitnice in vikendi trajali večno in bi čas ob določenih trenutkih ustavilo.

.....



Papiga in beg

Na majhnem otoku
čez širni ocean
vlada vulkan.

Tam papiga Poli živi
in nekega dne
k vulkanu se ozre.

Sumničavo gleda nad njim meglice,
zato zbere vse ptice.

»Jaz mislim, da izbruhnil bo vulkan
in življenje vzeli bo vsem nam.
Zbežimo čez morje, čez širni
ocean,«
nagovori cel ptičji klan.
Te pa v odgovor nasmejijo se:

»Kaj o vulkanu ta mladič sploh
ve?«

Poli jezno s krili zaplahuta:
»Prav, pa pojdem sam,
če nihče poslušati me ne zna.«
Dvigne se in proti morju zleti,
brez sramu, ker beži.

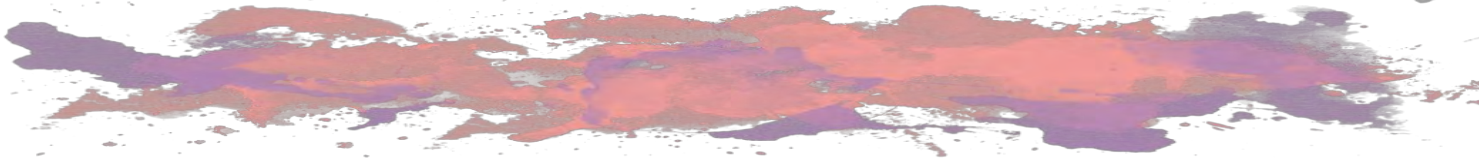
Po dolgem letenju obrne se nazaj
in vidi kakšno katastrofo
otoku naredil je vulkan.

Če je že beg sramoten, je pa
koristen.

Tisa Drinovec, 7. b



Neža Kunaver, I. a

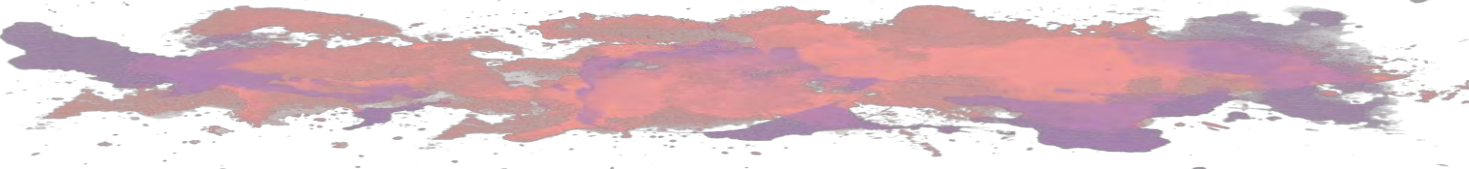


PET MILIMETROV DO NOVEGA SVETA

Že sto let, petnajst dni, sedem ur in tri minute kralj Matjaž spi. Manjka mu le še pol centimetra pa se mu bo brada ovila devetkrat okoli mize. Cesar Lenart ga je čakal že kar nekaj časa, kajti on je dobil nalogo, ki se je prenašala iz roda v rod. To je bila naloga, ki si jo je želel vsak cesar, kajti počakati moraš kralja Matjaža, da se zbudi, in mu predstaviti sodobni čas. Pričakal ga je z zlatim mečem, ki mu ga je želel podariti. Kar naenkrat pa je deček Gal odprl vrata. Cesar Lenart se je tako ustrašil, da je od strahu zamahnil z mečem in ...

Od strahu je zamahnil in kralju Matjažu odsekal brado vse do obraza. Gal se je le zasmel in rekel, da zdaj pa ne bo nič prekinilo spanca kralja Matjaža. Cesar Lenart je z grozo ugotovil, da so vsi ljudje čakali na ta trenutek, zdaj pa ne bo nič iz tega, saj je Gal vse uničil! Slednji se je zavrtil na petah in odšel. Cesar Lenart je dobro vedel, da mora nekaj narediti, in to takoj! Šel je v gozd, da bi poiskal čarovnico. Našel jo je v globokijami. Čarovnica je razumela njegovo stisko in mu rekla, da lahko naredi napoj, če cesar najde štiri sestavine. To so srebrna cvetlica, ki jo najde v najvišjih gorah, pramen brade kralja Matjaža, granit (mineral z dna morja ali jezera) in gosje jajce. Cesar se je odločil, da gre najprej po pramen brade. Ko je prišel pod Peco, se je vhod zaprl. Prestopal se je z noge na nogo in tuhtal, kaj je zadnjič storil, da se je vhod odprl, in kar naenkrat se mu je vdrlo. Vdrlo se mu je za približno 30 centimetrov in vhod se je naenkrat odprl. Ves vesel je cesar ugotovil, da je našel skrivno točko, ki odpira jamo. Ko je vzel pramen brade, je hitro oddirjal k čarovnici. Potem je šel po gosja jajca, ki jih ni tako težko najti. Iskal jih je na travniku ob jezeru. Končno jih je našel, je pa moral zato utrpeti kar nekaj račjih ugrizov. Ker je bil ravno pri jezeru, je šel še po granit. Ker je bila voda ledena, je Lenart plaval s težavo. Končno je opazil granit in se spustil ponj. Imel je torej jajca in granit in te sestavine je takoj nesel k čarovnici. Najtežja naloga ga je čakala za konec, saj je moral Lenart najti še srebrno cvetlico. Videl jo je že zdaleč, kako se je svetlikala v popoldanskem soncu. A pot do tja je bila zelo zahtevna. Plezal je in zdrsnil pa spet in spet, dokler mu ni končno uspelo. Čeprav je bil Lenart že zelo utrujen, se je previdno spustil po sneženi gori. Pohitel je k čarovnici in napoj je bil nared. Z njim je previdno odšel k Peci in odprl vhod.

Približal se je kralju Matjažu in komaj brzdal svoje navdušenje. Ko je videl, kako malo mu še manjka, je pohitel in se spotaknil ob kamen. Z grozo je kot v počasnem posnetku opazoval, kako mu je napoj zletel iz rok in pristal na tleh, kjer se je hitro vpil v tla. Cesar Lenart je pogledal napoj na tleh in kralja



Matjaža ter nenadoma postal zelo utrujen. Usedel se je zraven kralja Matjaža in zaspal. Še dandanes ljudje govorijo, da se izpod Pece sliši dvojno smrčanje.

Jutra Dixie Malešič Teckkam, 6. a

PIVCI HRUPA

Pivce hrupa smo kot
lupa
mi iskali tri noči,
da bi se nam pokazali
in ves hrup tu pobrali.

Preiskali smo vsak kotiček,
prečesali tisti gozdček,
obiskali vaški
mostiček,
a ne najdemo pivcev,
ki hrup bi popili
in ga razbili.

Zdaj iščemo ob morju,
gledamo tu na obzorju.
Ko avto pripelje
mimo,
ves mir s sabo odpelje,
ga zmečka in potepta.

Preleteli smo že celo galaksijo,
odprli vsako televizijo,
pa še vedno jih ni,
bomo iskali še tri noči.

Vanja Podrzavnik, 7. b

VIJOLICA IN TROBENTICA

Na jasi na Ljubljanskem gradu sta rasli trobentica in vijolica. Bili sta v večnem sporu.

Trobentica se je počutila manjvredno, ker je vijolici zavidala njeno lepoto, vijolica pa je bila žalostna, ker ni znala tako lepo piskati kot trobentica. Trobentica je bila tako jezna nanjo, saj se ji je zdelo, da se poleti nalašč nastavlja soncu, da bi izgledala čim lepša. Da bi trobentica izpadla čim boljša, je cele dneve trobila. Sprva je šlo to vijolici na živce, a se je sčasoma privadila.

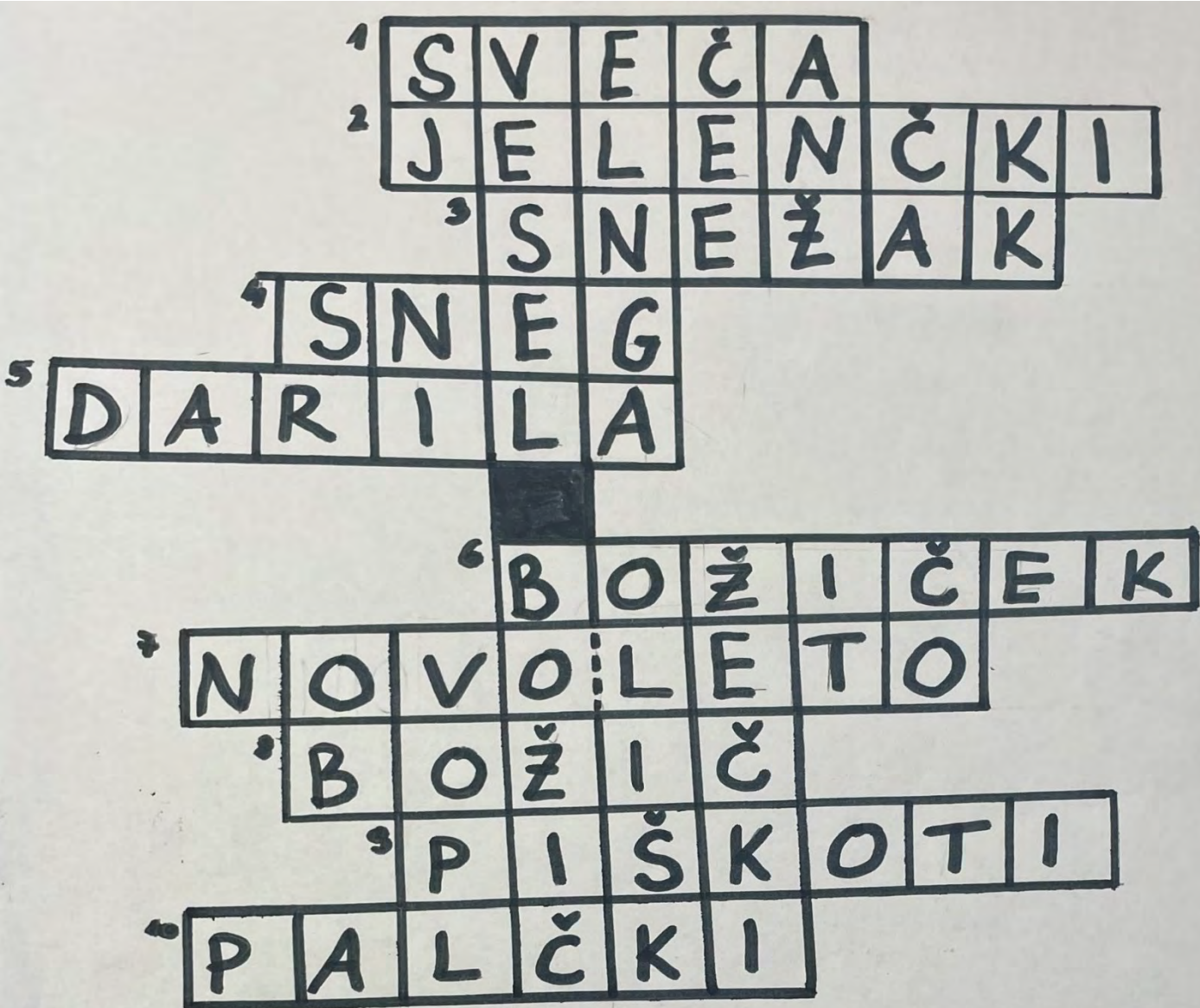
Nekega dne pa se je dan pričel s smrtno tišino. "Danes pa ne boš trobila?" je vprašala vijolica. "Ni mi do tega!" ji je odvrnila trobentica. Vijolica jo je prosila, da trobi, saj ji je bilo to zelo všeč. Trobentica je bila zelo vesela in se počutila posebno.

S tem je vijolica trobentici pokazala, da ni važna samo zunanja lepota. Za dober odnos potrebujemo predvsem notranjo lepoto. Od tega dne naprej nista bili več v sporu, ampak sta živeli skupaj v sožitju.

Kim Habas, 7. b



Kora Georgieva, I. a



- 1) Kaj prižgemo vsak teden pred božičem?
- 2) Kdo vleče sani?
- 3) Kaj ima za nos korenjček in je iz snega?
- 4) Kaj zapade pozimi?
- 5) Kaj nam prinese dobri mož?
- 6) Kdo nam prinese davila?
- 7) S katerim praznikom se zaključí leto?
- 8) Katerega praznika se ponavadi najbolj veselimo pozimi?
- 9) Kaj pečemo pozimi?
- 10) Kdo so božičkovi pomočniki?

Lina Kralj, Naj Hrovat, Diana Burtseva Kulyavtseva, Angelina Agliamova, Kim
Mojca Habas, 7. b



DAROVI

Darovi so lahko nekaj
kot življenje,
ki je skrivnostno
kot pofočka žuborenje.

Darovi so lahko
kot poezija,
ko jo prebereš,
tvoje srce napolni harmonija.

Darovi niso nekaj,
kar je materialno,
ampak nekaj,
kar je tudi moralno.

Dar je lahko tudi objem,
ker ima le-ta
lahko zelo velik pomen.

Tim Novak, 7. a

Marko Konič, 7. a